

பரததிரயரர் பரடல்

சமர்ப்பணம்

ஓறவண்டி சேர்ந்த எமது குல வீளக்கு
கந்தையா மார்க்கண்டு அவர்களின்
நனைவுகளும் உயர் பண்புகளும்
என்றும் அழியாது காலத்தைக் கடந்து
ஞாலத்தை வென்று ஒளிரும் பொருட்டு
“பாரதியார் பாடல்கள்” என்தும்
தொகுப்பு நூல் உங்கள் கைகளுக்கு
கீட்டுகின்றது. இதனைக் கவனமாகப்
பேண்ப் படித்துப் பயன்பெறுமாறு
தயவோடு கோருகின்றோம்.

குடும்பத்தினர்
கரவெட்டி மேற்கு,
கரவெட்டி.

2017.12.18

தோற்றம்

மறைவு

13.04.1942

18.11.2017

அமரர் கந்தையா மார்க்கண்டு

திதி நிருணய வெண்பா

**தண்ணொளி சேர் பூர்வாக்க நல்பிரதமைத் திதி
மண்விட்டு கந்தையா மார்க்கண்டு - வின்சென்று
பாகம துடையான் பாதம் பணிந்திட்டார்
தேகம் வாய்வென்று தெளிந்து.**

உ
சிவமயம்

பஞ்ச புராணம்

திருச்சிற்றம்பலம்

வீநாயகர் துதி

ஐந்து கரத்தனை ஆனை முகத்தனை
இந்தின் இளம்பிறை போலும் எயிற்றனை
நந்தி மகன்தனை ஞானக் கொழுந்தினை
புந்தியில் வைத்தடி போற்றுகின்றேனே.

தேவாரம்

குனித்த புருவமும் கொவ்வைச் செவ்வாயிற் குமிண்சிரிப்பும்
பனித்த சடையும் பவளம்போல் மேனியிற் பால்வெண்ணீறும்
இனித்தமுடைய எடுத்த பொற்பாதமும் காணப்பெற்றால்
மனித்தப் பிறவியும் வேண்டுவதே யிந்த மாநிலத்தே

திருவாசகம்

உற்றாரை யான் வேண்டேன் ஊர் வேண்டேன் பேர் வேண்டேன்
கற்றாரை யான் வேண்டேன் கற்பனவும் இனி அமையும்
குற்றாலத்து அமர்ந்து உறையும் கூத்தா! உன் குரை கழற்கே,
கற்றாவின் மனம் போல கசிந்து உருக வேண்டுவனே!

திருவிசைப்பா

ஒளிவளர் விளக்கே யுலப்பிலா வொன்றே
உணர்வுகூழ் கடந்ததோ ருணர்வே
தெளிவளர் பளிங்கின் திரள்மணிக் குன்றே
சித்தத்துள் தித்திக்குந் தேனே
அளிவளர் உள்ளத் தானந்தக் கனியே
அம்பலம் ஆடரங் காக
வெளிவளர் தெய்வக் கூத்துகந் தாயைத்
தொண்டனேன் விளம்புமா விளம்பே.

திருப்பல்லாண்டு

சீரும் திருவும் பொலியச் சிவலோக
நாயகன் சேவடிக்கீழ்
ஆரும் பெறாத அறிவு பெற்றேன் பெற்ற
தார் பெறுவார் உலகில்
ஊரும் உலகும் கழற உழறி
உமைமண வாளனுக்காட்
பாரும் விசும்பும் அறியும் பரிசுநாம்
பல்லாண்டு கூறுதுமே.

திருப்புராணம்

இறவாத இன்ப அன்புவேண்டிய பின் வேண்டுகின்றேன்
பிறவாமை வேண்டும் மீண்டும் பிறப்புண்டேல் உனையென்றும்
மறவாமை வேண்டும் இன்னும் நான் மகிழ்ந்து பாடி
அறவா நீ ஆடும் போதுடன் அடியின் கீழ் இருக்க என்றார்.

திருப்புகழ்

பத்தியால் யானுனைப்	பலகாலும்
பற்றியே மாதிர்ப்	புகழ்பாடி
முத்தனா மாறெனப்	பெருவாழ்வின்
முத்தியே சேர்வதற்	கருள்வாயே
உத்தமா தானசற்	குணநேய
ஒப்பிலா மாமணிக்	கிரிவாசா
வித்தக ஞானசத்	தினிபாதா
வெற்றி வேலாயுதப்	பெருமாளே.

வாழ்த்து

வான்முகில் வழாது பெய்க மலிவளம் சுரக்க மன்னன்
கோன்முறை அரசு செய்க குறைவிலா துயிரிகள் வாழ்க
நான்மறை அறங்கள் ஓங்க நற்றவம் வேள்வி மல்க
மேன்மைகொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெல்லாம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

அமரர் கந்தையா மார்க்கண்டு அவர்களின் வாழ்க்கைத் தடப் பதிவுகள்

பிறப்பு

தந்தை - வல்லியப்பர் கந்தையா

தாய் - கந்தையா வள்ளிப்பிள்ளை

பிறந்த திகதி - 13.04.1942

பிறந்த இடம் - மருதங்கண்டு, கரவெட்டி கிழக்கு

கந்தையா மார்க்கண்டு மென்மையாகப் பேசியபழகும் அன்பர். இளமைப் பருவம் தொட்டே அடக்கம், பணிவு, உண்மை, நேர்மை எனும் உத்தம குணங்களோடு உலா வந்தவர்.

அன்புடைச் சகோதரர்கள்

வேதநாயகி (நடராசா வேதநாயகி)

கிருஷ்ணபிள்ளை (அமரர்)

திருநாமம் (அமரர்) ஆகியோருக்கு சிரேஸ்ட் சகோதரனாய் இருந்து வழிகாட்டுதல் புரிந்து அவர்களின் உயர்வுக்கு உறுதுணை நல்கியவர்.

கல்வி

கந்தையா மார்க்கண்டு அவர்கள் யா/ கரவெட்டி மாணிக்கவாசகர் வித்தியாலயம், யா/ கரவெட்டி யார்க்கரு விநாயகர் வித்தியாலயம் ஆகிய பாடசாலைகளில் இடைநிலைக் கல்வி வரை பயின்றவர். பெற்றோருக்கும் சகோதரர்களுக்கும் பொருளாதார ரீதியில் உதவும் பொருட்டு கல்வியைத் தொடர முடியாது வியாபார நிலையம் ஒன்றில் (திசுமாறாகம்) உதவியாளர் ஆகப் பணிபுரியச் சென்றவர்.

வியாபார நிலையத்தின் உரிமையாளர் தகுதியை எட்டியமை அயிராத உழைப்பின் மேன்மையாலும் முன் அனுபவத்தாலும் 1965 ஆம் ஆண்டு தனக்கென வியாபார நிலையத்தினை, ஹொறவம்

பொத்தானை வீதி, வவுனியா என்ற இடத்தில் தாபித்து மேன்மை பெறத் தொடங்கினார். பின்னாளில் 1985 - 1993 வரை ஜனப்பழக் கடை மார்க்கண்டு என்னும் பெயருடன் புகழ்பூத்த வியாபாரம் புரிந்தார். அசாதாரண சூழ்நிலையினால் (இந்திய இராணுவம்) தொழிலைக் கைவிட நேர்ந்தது.

இல்லை வாழ்வ

1968ம் ஆண்டு ஆடி மாதம் 14ஆந் திகதி கரவெட்டி மேற்கைச் சேர்ந்த செல்லையா பார்வதி தம்பதியினரின் கனிஸ்ட புத்திரி திரவியம் என்பவரைத் திருமணம் முடித்தார். இல்லைத்தை நல்லைமாக மேற்கொண்டு வரலானார். வருடந்தோறும் தவறாது தச்சந்தோப்பு சிந்தாமணிப் பிள்ளையார் ஆலயத்தின் மகோற்சவத்தில் பங்குகொண்டு அங்கப்பிரதட்சணை, சுவாமி காவுதல் முதலான மெய்யடியார் பண்புகளோடு மிளிர்ந்தவர். சந்நிதி முருகனையும் வல்லிபுர ஆழ்வாரையும் எப்போதும் துணையாக வரிந்து கொண்டவர். 1970 இல் சந்நிதி முருகனை உற்சவ கால நாள் முழுதும் தீர்த்தம் அருந்தி விரதம் அனுஷ்டித்தார். யார்க்கரு விநாயகரையும் என்றும் போற்றிப் பரவுபவர். அதனால் நன்கலமாக நன்மக்கட்பேறு கண்டவர். நளாயினி, தயாளினி, சுதாஜினி ஆகிய மூன்று பெண் பிள்ளைகளும் கிரிதரன், மயூரன், விக்னேஸ்வரன் ஆகிய மூன்று ஆண் மகவுகளுமாக ஆறு முத்துக்களைச் சொத்துக்களாகப் பெற்றவர்.

பிள்ளைகள் கல்வி, சமூகப்பண்பு விழுமியங்கள் ஆகியவற்றில் துலங்குவதற்கு தக்கன அனைத்தும் ஆற்றியவர். காலாகாலத்தில் பிள்ளைகள் அனைவருக்கும் மாங்கல வாழ்வும் வளமும் சேர்த்தவர். பேரக் குழந்தைகளை நெஞ்சோடு அனைத்து மகிழ்ந்தவர்.

புதுமனை கட்டியமை

1988 ஆம் ஆண்டு தமக்கென புதிய வீடு கட்டி குடிபுகல் நடாத்தி நிறைவு கண்டார். 2013 இல் சாமியன் அரசடி கரவெட்டி மத்தியில் அழகிய இல்லம் அமைத்து இன்புற்றார்.

தலயாத்திரை

1967 ஆம் ஆண்டு இந்தியா சென்று ஆலயங்களை வணங்கி வழிபட்டுப் பெருமை உற்றார். 2004ஆம் ஆண்டில் தமிழ்நாடு திருச்செந்தூர் முருகனைத் துதித்து அறுபடை வீடுகளில் ஒன்றான முருகன் சந்நிதானத்தில் கந்தசஷ்டி நோன்பிருந்தார்.

நித்திய வழிபாடும் பக்திமாலை ஓதுகையும்

தச்சந்தோட்டதானை கணமும் மறவாத பக்திமான். மேற்படி ஆலய வளாகக்காளி அம்மனையும் ஆழமாய் நேசித்தவர். திருவெம்பாவை கார்த்திகை விளக்கீடு போன்ற விரதங்களையும் நிறைவோடு பின்பற்றியவர். பிராமணன் தோட்ட வைரவர் ஆலயத்தை பரிபாலனம் செய்யும் ஆலய தர்மகர்த்தா என்ற பேரினையும் உற்றவர். அந்தந்த நாளுக்குரிய பஞ்சபூசாணம் ஓதுதல், காரியசித்திமாலை படித்தல் என்பன தினமும் அவர்தம் ஆன்மீக எழுச்சிக்கு கட்டியம் கூறுவன.

க. மார்க்கண்டு மனிதருள் மாணிக்கம்

சினங்கொண்டு எப்போதும் சீறாதவர். உரத்துப் பேசாதவர். தம்பி, ராசா, அப்பு, பிள்ளை எனப் பாசத்தோடு நடமாடிய எளிமை மகன். உள்ளத்தில் இறைவனை இருத்தி பிள்ளைகளின் நன்மைக்காக இறுதி வரை உழைத்தவர். வயல் வேலைகளிலும் சோர்வு பாராது ஈடுபட்டவர். வசதிகள் இருந்தும் சைக்கிள் பிரயாணத்தை அதிகம் நேசித்தவர். மனைவி திரவியம் (ஆசிரியர் ஓய்வநிலை) அவர்களுடன் கருத்தொருமித்து வாழ்வாங்கு வாழ்ந்தவர். நவராத்திரிப் பாடல்கள், பிள்ளையார் கதைப் பாடல்கள், திருவெம்பாவைப் பாடல்கள் எல்லாம் அவ்வக் காலத்தில் பக்தியோடு ஒதி இளையோருக்கு ஊக்கம் கொடுத்தவர். மிதித்தால் புல்லும்

சாகாத மாண்புறு மார்க்கண்டு அண்ணர், மாமா, பெரியப்பா, சித்தப்பா என உறவு கூறி விளித்து அழைத்து மற்றவர் மகிழும் தங்க மனிதர்.

வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையும்
தெய்வத்துள் வைக்கப் படும்
என்ற வள்ளுவன் குறளை மெய்ப்பித்தவர்.

உடல் நலம் குன்றலும் நோய்வாய்ப்படலும்

இறைவனுக்குரிய பூசைப் பொருளின் நிமித்தம் மாதுளை மரத்தில் பழம் பறித்தபோது அதன் முள் கண்ணில் குத்தி கண்பார்வை பாதிப்பு ஏற்பட்டது. பாசத்தம்பியர் மறைந்தமையும் உளநெருடலைக் கொடுக்க மெல்ல மெல்லத் தளர்வுற்றார். பல மாதங்களாக பிள்ளைகளின் பராமரிப்பிலும் மனைவியின் பாசப் பிணைப்பிலும் இயங்கி வந்தார். இருதய நோய் அதன் வீரியத்தை காட்டத் தொடங்கியது. வைத்திய சாலைக்கு உடன் அழைத்துச் செல்லப்பட்டார். உயரிய மருத்துவ வசதி காத்துக்கிடக்க எல்லோரையும் தவிக்கவிட்டு 18.11.2017 அன்று பின்னிரவு 3.40 மணிக்கு மணவிட்டு, சொர்க்க வாசல் திறக்கும் கார்த்திகை முதல் நாளில் விண்ணேகினார்.

நெருநல் உளனொருவன் இன்றில்லை என்னும்
பெருமை உடைத்து இவ்வுலகு

என நாம் அனைவரும் நினை வழியா நாட்களோடு உருகி
நிற்கின்றோம்.

ஆறுமுகம் இரகுநாதன்

கரவெட்டி.

பிராமணந்தோட்ட ஞானபைரவர் ஆலயத்தின் மெய்யடியார் அமரர் கந்தையா மார்க்கண்டு அவர்கள் பக்தி வித்தகர்

ஆலயத்தின் தலைவராகப் பொறுப்பேற்று திருத்தொண்டுகள் பல நிறைவுபெற வழிவகுத்தவர். ஆலயத்தின் நித்திய மற்றும் விசேட பூசைகள் செவ்வனே இடம்பெற ஆவன செய்தவர். தலைவராக அல்லாது எப்போதும் தொண்டராகவே செயற்பட்டவர்.

பிராமணந்தோட்ட ஞானபைரவர் ஆலயத்திற்கு தனது சொந்த நிதியில் நீர்த்தாங்கியும் குழாய் இணைப்புகளும் வழங்கியுதவியவர். அத்தோடு ஆலயத்தின் பூரணப்படுத்தப்படாத சுற்றுமதிலை தன் சொந்த செலவில் செய்து முடித்தவர்.

அன்பு, ஈகை, உண்மை, நீதி ஆகிய உயர் பண்புகளோடு என்றும் இறை சிந்தனையோடு வாழ்ந்த கந்தையா மார்க்கண்டு அவர்கள் பக்தியின் வித்தகராய் அடியார்கள் நெஞ்சில் என்றும் உறைவார்.

பிராமணந்தோட்ட ஞானபைரவர் ஆலய
நிர்வாக சபையினரும்
பிரதம குருக்களும்
கரவெட்டி.

கண்ணிறைந்த அன்றியப்பாவே!

நீள் துயில் கொண்டதேனோ!

கரவையின் புகழ்பூத்த கலங்கரை விளக்கொன்று

கண்ணீர் தனைய அணைந்து போனதுவோ?

கரவில்லா நெஞ்சத்துடன் கண்டவரையெல்லாம் வரவேற்று

கண்கவர் மனதுடன் கரங்கொடுத்து உபசரித்து - எம்

கண்ணிறைந்த அன்றியப்பாவே! நீள்துயில் கொண்டதேனோ?

தம்பி, அப்பு, ராசா, பிள்ளை என எங்களை அன்பாக அழைத்து

அறிவுரைகள் பல சொல்லி, அப்பாவிற்கு அப்பாவாக எமை

நேரிய வழிப்படுத்தி மாண்புடை வாழ்வு வாழவைத்த

சீரிய அன்றியப்பாவே! - எமைவிட்டு

தொலை தூரம் சென்றதேனோ?

அமைதியான வார்த்தைகள்! அன்பான நடத்தைகள்!

அன்றிலிருந்து இன்றுவரை முகம் மாறா உருவம்

அப்பாவை அழைத்து ஐஸ்கிரீம் கடையில் வேலை கொடுத்து

அன்று எமக்கிருந்த வறுமையும் போக்கிய

வள்ளல் அன்றியப்பாவே! எமைவிட்டு தொலை தூரம் சென்றதேனோ?

தச்சையவன் விழா நாளில் தவறாது கலந்துகொண்டு

மூன்று குறிப் பூச்சுடன் காது நிறைய பூ வைத்து

சாமரைவீசி, தோள்கொடுத்து வீதி உலா வந்து

நெய்விளக்கேற்றி ஒளி கொடுத்த அன்றியப்பாவே!

எமை விட்டு வேறுலகம் சென்றதேனோ?

வாழ்நாள் முழுவதும் நல்லதையே நினைத்தீர்கள், நல்லதையே

செய்தீர்கள், நல்லபடி எமை வளர்த்தீர்கள். உங்கள் பாதத்தடம் பற்றி,

அறிவுரைகளை மனதிருத்தி நானிலம் போற்ற நல்வாழ்வு நாம்

வாழ்வோம் - அன்றியப்பாவே! அமைதியாக உறங்கிடுங்கள் பரமசிவன்

அரவணைப்பில் அடையப்படும் உங்கள் ஆத்மா சாந்தி....

அன்புடன்

பெறாமக்கள் ரகுபதி (பிரான்ஸ்)

ஞானப் பாடல்கள்

78. அச்சமில்லை

பண்டாரப் பாட்டு

அச்சமில்லை அச்சமில்லை அச்சமென்ப தில்லையே
இச்சகத்து னோரெல்லாம் எதிர்த்து நின்ற போதிலும்,
அச்சமில்லை அச்சமில்லை அச்சமென்பதில்லையே
துச்சமாக எண்ணி நம்மைத் தூறு செய்த போதினும்,
அச்சமில்லை அச்சமில்லை அச்சமென்பதில்லையே
பிச்சை வாங்கி உண்ணும் வாழ்க்கை பெற்று விட்ட போதினும்,
அச்சமில்லை அச்சமில்லை அச்சமென்ப தில்லையே
இச்சை கொண்ட பொருளெலாம் இழந்து விட்ட போதினும்,
அச்சமில்லை அச்சமில்லை அச்சமென்பதில்லையே. 1
கச்சணிந்த கொங்கை மாதர் கண்கள் வீசு போதினும்,
அச்சமில்லை அச்சமில்லை அச்சமென்பதில்லையே.
நச்சை வாயி லேகொணர்ந்து நண்பருட்டு போதினும்,
அச்சமில்லை அச்சமில்லை அச்சமென்பதில்லையே.
பச்சையூ னியைந்த வேற் படைகள் வந்த போதினும்,
அச்சமில்லை அச்சமில்லை அச்சமென்பதில்லையே.
உச்சமீது வானிடிந்து வீழுகின்ற போதினும்,
அச்சமில்லை அச்சமில்லை அச்சமென்பதில்லையே. 2

பல்வகைப் பாடல்கள்

பாப்பாப் பாட்டு

ஓடி விளையாடு பாப்பா!-நீ
ஓய்ந்திருக்க லாகாது பாப்பா!
கூடி விளையாடு பாப்பா!-ஒரு
குழந்தையை வையாதே பாப்பா!

1

- சின்னஞ் சிறுகருவி போலே-நீ
 திரிந்து பறந்துவா பாப்பா!
 வண்ணப் பறவைகளைக் கண்டு-நீ
 மனதில் மகிழ்ச்சி கொள்ளு பாப்பா! 2
- கொத்தித் திரியுமந்தக் கோழி-அதைக்
 கூட்டி விளையாடு பாப்பா!
 எத்தித் திருடுமந்தக் காக்காய்-அதற்கு
 இரக்கப் படவேணும் பாப்பா! 3
- பாலைப் பொழிந்து தரும் பாப்பா!-அந்தப்
 பசுமிக நல்லதடி பாப்பா!
 வாலைக் குழைத்துவரும் நாய்தான்-அது
 மனிதர்க்குத் தோழனடி பாப்பா! 4
- வண்டி இழுக்கும் நல்ல குதிரை-நெல்லு
 வயலில் உழுதுவரும் மாடு
 அண்டிப் பிழைக்கும் நம்மை ஆடு-இவை
 ஆதரிக்க வேணுமடி பாப்பா! 5
- காலை எழுந்தவுடன் படிப்பு-பின்பு
 கனிவு கொடுக்கும் நல்ல பாட்டு
 மாலை முழுதும் விளையாட்டு-என்று
 வழக்கப் படுத்திக்கொள்ளு பாப்பா! 6
- பொய்சொல்லக் கூடாது பாப்பா!-என்றும்
 புறஞ்சொல்ல லாகாது பாப்பா!
 தெய்வம் நமக்குத்துணை பாப்பா!-ஒரு
 தீங்குவர மாட்டாது பாப்பா! 7
- பாதகஞ் செய்பவரைக் கண்டால்-நாம்
 பயங்கொள்ள லாகாது பாப்பா!
 மோதி மிதித்துவிடு பாப்பா!-அவர்
 முகத்தில் உமிழ்ந்துவிடு பாப்பா! 8
- துன்பம் நெருங்கி வந்த போதும்-நாம்
 சோர்ந்துவிட லாகாது பாப்பா!
 அன்பு மிகுந்த தெய்வ முண்டு-துன்பம்
 அத்தனையும் போக்கிவிடும் பாப்பா! 9

- சோம்பல் மிகக்கெடுதி பாப்பா!-நீ
 திடங்கொண்டு போராடு பாப்பா!
 தேம்பி யழுங்குழந்தை நொண்டி-நீ
 திடங்கொண்டு போராடு பாப்பா! 10
- தமிழ்த்திரு நாடு தன்னைப் பெற்ற-எங்கள்
 தாயென்று கும்பிடடி பாப்பா!
 அமிழ்தில் இனியதடி பாப்பா!-நம்
 ஆன்றோர்கள் தேசமடி பாப்பா! 11
- சொல்லில் உயர்வு தமிழ்ச் சொல்லே!-அதைத்
 தொழுது படித்திடடி பாப்பா!
 செல்வம் நிறைந்த ஹரிந்துஸ் தானம்-அதைத்
 தினமும் புகழ்ந்திடடி பாப்பா! 12
- வடக்கில் இமயமலை பாப்பா!-தெற்கில்
 வாழும் குமரிமுனை பாப்பா!
 கிடக்கும் பெரியகடல் கண்டாய்-இதன்
 கிழக்கிலும் மேற்கிலும் பாப்பா! 13
- வேதமு டையதிந்த நாடு-நல்ல
 வீரர் பிறந்த திந்த நாடு
 சேதமில் லாதஹிந்துஸ் தானம்-இதைத்
 தெய்வமென்று கும்பிடடி பாப்பா! 14
- சாதிகள் இல்லையடி பாப்பா!-குலத்
 தாழ்ச்சி உயர்ச்சி சொல்லல் பாவம்
 நீதி, உயர்ந்த மதி, கல்வி-அன்பு
 நிறைய உடையவர்கள் மேலோர். 15
- உயிர்க ளிடத்தில் அன்பு வேணும்-தெய்வம்
 உண்மையென்று தானறிதல் வேணும்
 வயிர முடையநெஞ்சு வேணும்-இது
 வாழும் முறைமையடி பாப்பா! 16

புகழமைப் பெண்

- போற்றி போற்றி! ஓர் ஆயிரம் போற்றி! நின்
பொன்ன டிக்குப்பல் லாயிரம் போற்றிகாண்!
சேற்றி லேபுதி தாக முளைத்த தோர்
செய்யத் தாமரைத் தேமலர் போலொளி
தோற்றி நின்றனை பாரத நாட்டிலே
துன்பம் நீக்கும் சுதந்திர பேரிகை
சாற்றி வந்தனை, மாதரசே! எங்கள்
சாதி செய்த தவப்பயன் வாழி நீ! 1
- மாதர்க் குண்டு சுதந்திரம் என்றுநின்
வண்ம லர்த்திரு வாயின் மொழிந்தசொல்
நாதந் தானது நாரதர் வீணையோ?
நம்பிரான் கண்ணன் வேயங்குழ லின்பமோ?
வேதம் பொன்னுருக் கன்னிகை யாகியே
மேன்மை செய்துஎமைக் காத்திடச் சொல்வதோ?
சாதல் மூத்தல் கெடுக்கும் அமிழ்தமோ?
தையல் வாழ்கபல் லாண்டுபல் லாண்டிங்கே! 2
- அறிவு கொண்ட மனித வுயிர்களை
அடிமை யாக்க முயல்பவர் பித்தராம்
நெறிகள் யாவினும் மேம்பட்டு மானிடர்
நேர்மை கொண்டயர் தேவர்க ளாதற்கே,
சிறிய தொண்டுகள் தீர்த்தடி மைச்சுருள்
தீயிலிட்டுப் பொசுக்கிட வேண்டுமாம்
நறிய பொன்மலர் மென்சிறு வாயினால்
நங்கை கூறும் நவீனங்கள் கேட்டிரோ! 3
- ஆணும் பெண்ணும் நிகரெனக் கொள்வதால்
அறிவி லோங்கிஇவ் வையம் தழைக்குமாம்
பூணு நல்லறத் தோடிங்கு பெண்ணுருப்
போந்து நிற்பது தாய்சிவ சக்தியாம்
நாணும் அச்சமும் நாய்கட்கு வேண்டுமாம்;
ஞான நல்லறம் வீர சுதந்திரம்;
பேணு நற்குடிப் பெண்ணின் குணங்களாம்
பெண்மைத் தெய்வத்தின் பேச்சுகள் கேட்டிரோ! 4

நிலத்தின் தன்மை பயிர்க்குள தாகுமாம்
 நீசத் தொண்டும் மடமையும் கொண்டதாய்
 தலத்தில் மாண்புயர் மக்களைப் பெற்றிடல்
 சாலவே யரி தாவதோர் செய்தியாம்!
 குலத்து மாதர்க்குக் கற்பியல் பாகுமாம்;
 கொடுமை செய்தும் அறிவை யழித்துமந்
 நலத்தைக் காக்க விரும்புதல் தீமையாம்;
 நங்கை கூறும் வியப்புக்கள் கேட்டிரோ!

5

புதுமைப் பெண்ணிவள் சொற்களும் செய்கையும்
 பொய்மை கொண்ட கலிக்குப் புதிதன்றிச்
 சதுரம் றைப்படி மாந்தர் இருந்தநாள்
 தன்னி லேபொது வான வழக்கமாம்
 மதுரத் தேமொழி மங்கையர் உண்மைதேர்
 மாத வப்பெரி யோருட னொப்புற்றே
 முதுமைக் காலத்தில் வேதங்கள் பேசிய
 முறைமை மாறிடக் கேடு விளைந்ததாம்.

6

நிமிர்ந்த நன்னடை நேர்கொண்ட பார்வையும்
 நிலத்தில் யார்க்கும் அஞ்சாத நெறிகளும்
 திமிர்ந்த ஞானச் செருக்கும் இருப்பதால்
 செம்மை மாதர் திறம்புவ தில்லையாம்
 அமிழ்ந்து பேரிரு ளாமறியா மையில்
 அவலமெய்திக் கலையின்றி வாழ்வதை
 உமிழ்ந்து தள்ளுதல் பெண்ணற மாகுமாம்
 உதய கன்னி உரைப்பது கேட்டிரோ!

7

உலக வாழ்க்கையின் நுட்பங்கள் தேரவும்,
 ஒது பற்பல நூல்வகை கற்கவும்
 இலகு சீருடை நாற்றிசை நாடுகள்
 யாவுஞ் சென்று புதுமை கொணர்ந்திங்கே
 திலக வாணுத லார்நங்கள் பாரத
 தேசமோங்க உழைத்திடல் வேண்டுமாம்;
 விலகி வீட்டிலோர் பொந்தில் வளர்வதை
 வீரப் பெண்கள் விரைவில் ஒழிப்பராம்.

8

சாத்தி ரங்கள் பலபல கற்பராம்!

சவுரி யங்கள் பலபல செய்வராம்;

மூத்த பொய்ம்மைகள் யாவும் அழிப்பராம்;

மூடக் கட்டுகள் யாவுந் தகர்ப்பராம்;

காத்து மாணிடர் செய்கை யனைத்தையும்

கடவு ளர்க்கினி தாகச் சமைப்பராம்;

ஏத்தி ஆண்மக்கள் போற்றிட வாழ்வராம்;

இளைய நங்கையின் எண்ணங்கள் கேட்டிரோ!

9

போற்றி, போற்றி! ஜயஜய போற்றி! இப்

புதுமைப் பெண்ணொளி வாழிபல் லாண்டிங்கே!

மாற்றி வையம் புதுமையுறச் செய்து

மனிதர் தம்மை அமரர்க ளாக்கவே

ஆற்றல் கொண்ட பராசக்தி யன்னைநல்

அருளி னாலொரு கன்னிகை யாகியே

தேற்றி உண்மைகள் கூறிட வந்திட்டாள்

செல்வம் யாவினும் மேற்செல்வம் எய்தினோம்!

10

பெண்மை வாழ்க!

பெண்மை வாழ்கென்று கூத்திடு வோமடா!

பெண்மை வெல்கென்று கூத்திடு வோமடா!

தண்மை இன்பம்நற் புண்ணியஞ் சேர்ந்தன

தாயின் பெரும் சதியென்ற நாமமும்

1

அன்பு வாழ்கென் றமைதியில் ஆடுவோம்

ஆசைக் காதலைக் கைகொட்டி வாழ்த்துவோம்;

துன்பம் தீர்வது பெண்மையினாலடா!

சூரப் பிள்ளைகள் தாயென்றும் போற்றுவோம்.

2

வலிமை சேர்ப்பது தாய்முலைப் பாலடா!

மானஞ் சேர்க்கும் மனைவியின் வார்த்தைகள்

கலிய ழிப்பது பெண்க ளறமடா!

கைகள் கோர்த்துக் களித்துநின் றாடுவோம்.

3

பெண்ண றத்தினை ஆண்மக்கள் வீரந்தான்

பேணு மாயின் பிறகொரு தாழ்வில்லை!

- கண்ணைக் காக்கும் இரண்டிமை போலவே
காத லின்பத்தைக் காத்திடு வோமடா! 4
- சக்தி யென்ற மதுவையுண் போமடா!
தாளங் கொட்டித் திசைகள் அதிரவே,
ஒத்தி யல்வதோர் பாட்டும் குழல்களும்
ஊர்வி யக்கக் களித்துநின் றாடுவோம். 5
- உயிரைக் காக்கும், உயிரினைச் சேர்த்திடும்
உயிரினுக் குயிராய் இன்ப மாகிவிடும்
உயிரினும் இந்தப் பெண்மை இனிதடா!
ஊது கொம்புகள், ஆடு களிகொண்டே 6
- 'போற்றி தாய்' என்று தோள் கொட்டி யாடுவீர்
புகழ்ச்சி கூறுவீர் காதற் கிளிகட்கே,
நூற்றி ரண்டு மலைகளைச் சாடுவோம்
நுண்ணி டைப்பெண் ணொருத்தி பணியிலே. 7
- 'போற்றி தாய்' என்று தாளங்கள் கொட்டடா!
'போற்றி தாய்' என்று பொற்குழ லாதடா!
காற்றி லேறியவ் விண்ணையுஞ் சாடுவோம்
காதற் பெண்கள் கடைக்கண் பணியிலே. 8
- அன்ன மூட்டிய தெய்வ மணிக்கையின்
ஆணை காட்டில் அனலை விழுங்குவோம்
கன்னத் தேமுத்தம் கொண்டு களிப்பினும்
கையைத் தள்ளும்பொற் கைகளைப் பாடுவோம். 9

முப்பெரும் பாடல்கள்

கண்ணன் என் தாய் (நொண்டிச் சீந்து)

உண்ண உண்ணத் தெவிட்டாதே-அம்மை
உயிரெனும் முலையினில் உணர்வெனும் பால்
வண்ணமுற வைத்தெனக் கே-என்றன்
வாயினிற்கொண் டூட்டுமோர் வண்மையுடையான்

கண்ணனெனும் பெயருடை யாள், -என்னைக்
கட்டிநிறை வான் எனுந்தன் கையி லணைத்து
மண்ணெனுந்தன் மடியில் வைத்தே-பல
மாயமுருங் கதைசொல்லி மனங்களிப்பாள். 1

இன்பமெனச் சில கதைகள்-எனக்
கேற்றமென்றும் வெற்றியென்றும் சில கதைகள்
துன்பமெனச் சில கதைகள்-கெட்ட
தோல்வியென்றும் வீழ்ச்சியென்றும் சில கதைகள்
என்பருவம் என்றன் விருப்பம்-எனும்
இவற்றினுக் கிணங்கவென் னுளமறிந்தே
அன்பொடவள் சொல்லிவரு வான்-அதில்
அற்புதமுண் டாய்ப்பர வசமடைவேன் 2

விந்தை விந்தை யாக எனக்கே-பல
விதவிதத் தோற்றங்கள் காட்டுவிப் பாள்
சந்திரனென் றொரு பொம்மை-அதில்
தண்ணமுதம் போலஒளி பரந்தொழுகும்!
மந்தை மந்தையா மேகம்-பல
வண்ணமுறும் பொம்மையது மழைபொழியும்
முந்தொரு சூரியனுண்டு-அதன்
முகத்தொளி கூறுவதற்கோர் மொழியிலையே. 3

வானத்து மீன்க ளுண்டு-சிறு
மணிகளைப் போல்மின்னி நிறைந்திருக்கும்
நானத்தைக் கணக்கிட வே-மனம்
நாடிமிக முயல்கினும் கூடுவதில்லை;
கானத்து மலைக ளுண்டு-எந்தக்
காலமுமொ ரிடம்விட்டு நகர்வதில்லை;
மோனத்தி லேயிருக்கும்-ஒரு
மொழியுரை யாதுவிளையாடி வருங்காண் 4

நல்ல நல்ல நதிகளுண்டு -அவை
நாடெங்கும் ஓடிவிளை யாடிவருங்காண்;
மெல்ல மெல்லப் போயவை தாம்-விழும்
விரிகடற் பொம்மையது மிகப் பெரிதாம்.

- எல்லையதிற் காணுவ தில்லை-அலை
 எற்றிருரை கக்கியொரு பாட்டிசைக்கும்
 ஒல்லெனும்ப் பாட்டினிலே-அம்மை
 ஒமெனும் பெயரென்றும் ஒலித்திடுங் காண் 5
- சோலைகள் காவினங்கள்-அங்கு
 சூழ்தரும் பலநிற மணிமலர்கள்
 சாலவும் இனியன வாய்-அங்கு
 தருக்களில் தூங்கிடும் கனிவகைகள்
 ஞால முற்றிலும் நிறைந்தே-மிக
 நயந்தரு பொம்மைகள் எனக்கெனவே
 கோலமுஞ் சுவையு முற-அவள்
 கோடி பல் கோடிகள் குவித்துவைத்தாள். 6
- தின்றிடப் பண்டங்களும்-செவி
 தெவிட்டறக் கேட்கநற் பாட்டுக்களும்
 ஒன்றுறக் பழுகுதற்கே-அறி
 வுடையமெய்த தோழரும் அவள்கொடுத்தாள்
 கொன்றிடு மென இனிதாய்-இன்பக்
 கொடுநெருப் பாய்அனற் சுவையமுதாய்
 நன்றியல் காதலுக்கே-இந்த
 நாரியற் தமையெனச் சூழவைத்தாள். 7
- இறகுடைப் பறவைக ளும்-நிலந்
 திரிந்திடும் விலங்குகள் ஊர்வனகள்
 அறைகடல் நிறைந்திட வே-எண்ணில்
 அமைத்திடற் கரியபல் வகைப்படவே
 கறவுகள் மீன்வகைகள்-எனத்
 தோழர்கள் பலருமிங் கெனக்களித்தாள்
 நிறைவுற இன்பம்வைத் தாள்-அதை
 நினைக்கவும் முழுதிலுங் கூடுதில்லை. 8
- சாத்திரம் கோடி வைத்தாள்-அவை
 தம்மினும் உயர்ந்ததோர் ஞானம் வைத்தாள்
 மீத்திடும் பொழுதினிலே-நான்
 வேடிக்கை யறக்கண்டு நகைப்பதற்கே

கோத்தபொய் வேதங்களும்-மதக்
கொலைகளும் அரசர்தம் கூத்துக்களும்
மூத்தவர் பொய்நடையும்-இன
மூடர்தம் கவலையும் அவள் புணைந் தாள்.

9

வேண்டிய கொடுத்திடு வாள்-அவை
விரும்புமுன் கொடுத்திட விரைந்திடுவாள்
ஆண்டருள் புரிந்திடு வாள்-அண்ணன்
அருச்சுனன் போலெனை ஆக்கிடுவாள்
யாண்டுமெக் காலத்தி லும்-அவள்
இன்னருள் பாடுநற் றொழில் புரிவேன்
நீண்டதொர் புகழ்வாழ் வும்-பிற
நிகரறு பெருமையும் அவள்கொடுப்பாள்.

10

கண்ணன் என் தந்தை

(நொண்டிச் சீந்து)

ப்ரதான ரஸம்-அற்புதம்

பூமிக் கெனைய னுப்பினான் - அந்தப்
புதமண்ட லத்திலென் தம்பிகளுண்டு;
நேமித்த நெறிப்படியே-இந்த
நெடுவெளி யெங்கணும் நித்தம் உருண்டே
போமித் தரைகளி லெல்லாம் - மனம்
போலவிருந் தாளுபவர் எங்க ளினத்தார்;
சாமி இவற்றினுக் கெல்லாம்-எங்கள்
தந்தையவன் சரிதைகள் சிறிதுரைப்பேன்.

1

செல்வத்திற்கோர் குறையில்லை-எந்தை
சேமித்து வைத்த பொண்ணுக் களவொன் றில்லை;
கல்வியில் மிகச் சிறந்தோன்-அவன்
கவிதையின் இனிமையோர் கணக்கி லில்லை;
பல்வகை மாண்பி னிடையே-கொஞ்சம்
பயித்தியம் அடிக்கடி தோன்றுவதுண்டு
நல்வழி செல்லு பவரை-மனம்
நறையும்வரை சோதனைசெய் நடத்தை யுண்டு.

2

- நாவு துணிகுவ தில்லை - உண்மை
 நாமத்தை வெளிப்பட உரைப்பதற்கே;
 யாவருந் தெரிந்திடவே - எங்கள்
 ஈசனென்றும் கண்ணென்றும் சொல்லுவதுண்டு;
 மூவகைப் பெயர் புனைந்தே - அவன்
 முகமறி யாதவர் சண்டைகள்செய்வார்
 தேவர் குலத்தவன் என் றே-அவன்
 செய்திதெரி யாதவர் சிலருரைப்பார். 3
- பிறந்தது மறக் குலத்தில் - அவன்
 பேதமற வளர்ந்ததும் இடைக்குலத்தில்;
 சிறந்தது பார்ப்பன ருள்ளே- சில
 செட்டிமக்க ளோடுமிகப் பழக்க முண்டு
 நிறந்தனிற் கருமை கொண்டான் - அவன்
 நேயமுறக் களிப்பது பொன்னிறப் பெண்கள்
 துறந்த நடைக ளுடையான் - உங்கள்
 குனியப்பொய்ச் சாத்திரங்கள் கண்டுநகைப்பான். 4
- ஏழைகளைத் தோழமைகொள் வான்-செல்வம்
 ஏறியார் தமைக்கண்டு சீறி விழுவான்;
 தாழ்வருந் துன்ப மதிலும்-நெஞ்சத்
 தளர்ச்சிகொள் ளாதவர்க்குச் செல்வ மளிப்பான்
 நாழிகைக்கோர் புத்தி யுடையான்-ஒரு
 நாளிருந்த படிமற்றோர் நாளினி லில்லை
 பாழிடத்தை நாடி யிருப்பான்-பல
 பாட்டினிலும் கதையிலும் நேரமழிப்பான். 5
- இன்பத்தை இனிதெனவும் - துன்பம்
 இனிதில்லை யென்றுமவன் எண்ணுவதில்லை;
 அன்பு மிகவு முடையான் - தெளிந்
 தறிவினில் உயிர்க்குலம் ஏற்ற முறவே;
 வன்புகள் பல புரிவான் - ஒரு
 மந்திரியுண் டெந்தைக்கு விதியென்பவன்;
 முன்பு விதித்த தனையே - பின்பு
 முறைப்படி அறிந்துண்ண மூட்டி விடுவான். 6

வேதங்கள் கோத்து வைத்தான் - அந்த
 வேதங்கள் மனிதர் தம் மொழியிலில்லை
 வேதங்க ளென்று புவியோர் - சொல்லும்
 வெறுங்கதைத் திரளிலவ் வேதமில்லை
 வேதங்க ளென்றவற் றுள்ளே - அவன்
 வேதத்திற் சிலசில கலந்ததுண்டு
 வேதங்க ளன்றி யொன்றில்லை - இந்த
 மேதினி மாந்தர்சொலும் வார்த்தைக ளெல்லாம் 7

நாலு குலங்கள் அமைத்தான்-அதை
 நாசமுறப் புரிந்தனர் மூட மனிதர்
 சீலம் அறிவு கருமம்-இவை
 சிறந்தவர் குலத்தினில் சிறந்தவராம்
 மேலவர் கீழ்வரென்றே-வெறும்
 வேடத்திற் பிறப்பினில் விதிப்பனவாம்
 போலிச் சுவடியை யெல்லாம்-இன்று
 பொசுக்கி விட்டாலெவர்க்கும் நன்மையுண்டென்பான். 8

வயது முதிர்ந்து விடினும்-எந்தை
 வாலிபக் களையென்றும் மாறுவதில்லை;
 துயரில்லை மூப்பு மில்லை-என்றும்
 சோர்வில்லை நோயொன்று தொடுவதில்லை;
 பயமில்லை,பரிவொன் றில்லை-எவர்
 பக்கமும்நின் றெதிர்பக்கம் வாட்டுவ தில்லை;
 நயமிகத் தெரிந்தவன் காண்-தனி
 நடுநின்று விதிச்செயல் கண்டு மகிழ்வான். 9

துன்பத்தில் நொந்து வருவோர்-தம்மைத்
 தூவென் றிகழ்ந்து சொல்லி வன்பு கனிவான்;
 அன்பினைக் கைக்கொள் என்பான்- துன்பம்
 அத்தனையும் அப்பொழுது தீர்ந்திடும் என்பான்;
 என்புடைப் பட்டபொழுதும் - நெஞ்சில்
 ஏக்கமுறப் பொறுப்பவர் தம்மை உகப்பான்;
 இன்பத்தை எண்ணுபவர்க்கே - என்றும்
 இன்பமிகத் தருவதில் இன்ப முடையான். 10

கண்ணம்மா - என் குழந்தை

(பராசக்தியைக் குழந்தையாகக் கண்டு சொல்லிய பாட்டு)

ராகம் - பைரவி

தாளம் - ருபகம்

ஸ ஸ ஸ ஸா ஸா-பபப

தந்த-பதப-பா

பபப-பதப-பமா-கரிஸா

ரிகம-ரிகரி-ஸா

என்ற ஸ்வர வரிசைகளை மாதிரியாக வைத்துக்கொண்டு மனோ
பாவப்படி மாற்றிப் பாடுக.

சின்னஞ்சிறு கிளியே - கண்ணம்மா!

செல்வக் களஞ்சியமே!

என்னைக் கலி தீர்த்தே - உலகில்

ஏற்றம் புரிய வந்தாய்!

1

பிள்ளைக் கனியமுதே - கண்ணம்மா!

பேசும்பொற் சித்திரமே!

அள்ளி யணைத்திடவே - என் முன்னே

ஆடி வருந் தேனே!

2

ஓடி வருகையிலே-கண்ணம்மா!

உள்ளங் குளிநு தட!

ஆடித்திரிதல் கண்டால்-உன்னைப்போய்

ஆவி தழுவுதடி!

3

உச்சி தனை முகந்தால்-கருவம்

ஓங்கி வளரு தட!

மெச்சி யுணையூரார்-புகழ்ந்தால்

மேனி சிலிர்க்கு தட!

4

கன்னத்தில் முத்தமிட்டால்-உள்ளந்தான்

கள்வெறி கொள்ளு தட!

உன்னைத் தழுவிடிலோ,-கண்ணம்மா!

உன்மத்த மாகு தட!

5

சற்றுன் முகஞ் சிவந்தால்-மனது

சஞ்சல மாகு தட!

- நெற்றி சுருங்கக் கண்டால்-எனக்கு
நெஞ்சம் பதைக்கு தட! 6
- உன்கண்ணில் நீர்வழிந்தால்-என்றெஞ்சில்
உதிரங் கொட்டு தட!
என்கண்ணிற் பாவையன்றோ?-கண்ணம்மா!
என்னுயிர் நின்ன தன்றோ? 7
- சொல்லு மழலையிலே-கண்ணம்மா!
துன்பங்கள் தீர்ந்திடு வாய்
முல்லைச் சிரிப்பாலே-எனது
மூர்க்கந் தவிர்த்திடு வாய். 8
- இன்பக் கதைகளெல்லாம்-உன்னைப்போல்
ஏடுகள் சொல்வ துண்டோ?
அன்பு தருவதிலே-உன்னைநேர்
ஆகுமொர் தெய்வ முண்டோ? 9
- மார்பில் அணிவதற்கே-உன்னைப்போல்
வைர மணிக ளுண்டோ?
சீர்பெற்று வாழ்வதற்கே-உன்னைப்போல்
செல்வம் பிறிது முண்டோ? 10

கண்ணன் - என் விளையாட்டுப் பிள்ளை

கேதாரம்-கண்டஜாதி-ஏகதாளம்
ரசங்கள்-அற்புதம், சிருங்காரம்.

- தீராத விளையாட்டுப் பிள்ளை-கண்ணன்
தெருவிலே பெண்களுக் கோயாத தொல்லை. (தீராத)
1. தின்னப் பழங்கொண்டு தருவான்-பாதி
தின்கின்ற போதிலே தட்டிப் பறிப்பான்;
என்னப்பன் என்னையன் என்றால்-அதனை
எச்சிற் படுத்திக் கடித்துக் கொடுப்பான். (தீராத)
 2. தேனொத்த பண்டங்கள் கொண்டு-என்ன
செய்தாலும் எட்டாத உயரத்தில் வைப்பான்

மானொத்த பெண்ணடி என்பான்-சற்று
மனமகிழும் நேரத்தி லேகிள்ளி விடுவான். (தீராத)

3. அழகுள்ள மலர்கொண்டு வந்தே-என்னை
அழஅழச் செய்துபின் "கண்ணை மூடிக்கொள்
குழலிலே சூட்டுவேன்" என்பான்-என்னைக்
குருடாக்கி மலரினைத் தோழிக்கு வைப்பான். (தீராத)

4. பின்னலைப் பின்னின் றிழுப்பான்-தலை
பின்னே திரும்பும்முன் னேசென்று மறைவான்;
வண்ணப் புதுச்சேலை தனிலே-புழுதி
வாரிச் சொரிந்தே வருத்திக் குலைப்பான். (தீராத)

5. புல்லாங் குழல்கொண்டு வருவான்!-அழுது
பொங்கித் ததும்புநற் கீதம் படிப்பான்;
கள்ளால் மயங்குவது போலே-அதைக்
கண்மூடி வாய்திறந் தேகேட் டிருப்போம். (தீராத)

6. அங்காந் திருக்கும்வாய் தனிலே-கண்ணன்
ஆறேழு கட்டெறும் பைப்போட்டு விடுவான்!
எங்காகிலும் பார்த்த துண்டோ?-கண்ணன்
எங்களைச் செய்கின்ற வேடிக்கை யொன்றோ? (தீராத)

7. விளையாட வாவென் றழைப்பான்-வீட்டில்
வேலையென் றாலதைக் கேளா திழுப்பான்
இளையாரொ டாடிக் குதிப்பான்-எம்மை
இடையிற் பிரிந்துபோய் வீட்டிலே சொல்வான் (தீராத)

8. அம்மைக்கு நல்லவன்,கண்டீர்!-முளி
அத்தைக்கு நல்லவன்,தந்தைக்கு மஃதே
எம்மைத் துயர்செய்யும் பெரியோர்-வீட்டில்
யாவர்க்கும் நல்லவன் போலே நடப்பான். (தீராத)

9. கோளுக்கு மிகவும் சமர்த்தன்-பொய்மை
சூத்திரம் பழிசொலக் கூசாச் சழக்கன்
ஆளுக் கிசைந்தபடி பேசித்-தெருவில்
அத்தனை பெண்களையும் ஆகா தடிப்பான். (தீராத)

கண்ணன் - என் காதலன்

செஞ்சுருட்டி-திஸ்ர ஏக தாளம்
சிருங்கார ரசம்

தூண்டிற் புழுவினைப்போல்-வெளியே
கூடர் விளக்கினைப் போல்
நீண்ட பொழுதாக -எனது
நெஞ்சந் துடித்த தட!
கூண்டுக் கிளியினைப் போல்-தனிமை
கொண்டு மிகவும் நொந்தேன்;
வேண்டும் பொருளை யெல்லாம்-மனது
வெறுத்து விட்ட தட!

1

பாயின் மிசை நானும்-தனியே
படுத் திருக்கையிலே
தாயினைக் கண்டாலும்-சகியே!
சலிப்பு வந்த தட!
வாயினில் வந்ததெல்லாம்-சகியே!
வளர்த்துப் பேசிடுவீர்;
நோயினைப் போலஞ் சினேன்-சகியே!
நுங்க னுறவை யெல்லாம்.

2

உணவு செல்லவில்லை;-சகியே!
உறக்கங் கொள்ளவில்லை
மனம் விரும்பவில்லை;-சகியே!
மலர் பிடிக்கவில்லை;
குண முறுதி யில்லை;-எதிலும்
குழப்பம் வந்ததட!
கணமும் உள்ளத்திலே-சுகமே
காணக் கிடைத்த தில்லை.

3

பாலுங் கசந்த தட!-சகியே!
படுக்கை நொந்த தட!
கோலக் கிளி மொழியும்-செவியில்
குத்த லெடுத்த தடி!

நாலு வயித்தியரும்-இனிமேல்
நம்புதற் கில்லை யென்றார்
பாலந்துச் சோசியனும்-கிரகம்
படுத்து மென்று விட்டான்.

4

கனவு கண்டதிலே-ஒருநாள்
கண்ணுக்குத் தோன்றாமல்,
இனம் விளங்கவில்லை-எவனோ
என்னகந் தொட்டு விட்டான்
வினவக் கண் விழித்தேன்-சகியே!
மேனி மறைந்து விட்டான்
மனதில் மட்டிலுமே-புதிதோர்
மகிழ்ச்சி கண்ட தட!

5

உச்சி குளிர்ந்த தட-சகியே
உடம்பு நேராச்சு
மச்சிலும் வீடுமெல்லாம்-முன்னைப்போல்
மனத்துக் கொத்த தட!
இச்சை பிறந்ததட!-சகியே!
இன்பம் விளைந்த தட!
அச்ச மொழிந்த தட!-சகியே!
அழகு வந்த தட!

6

எண்ணும் பொழுதி லெல்லாம்-அவன்கை
இட்ட விடத்தினிலே
தண்ணென் றிருந்ததட!-புதிதோர்
சாந்தி பிறந்ததட!
எண்ணி யெண்ணிப் பார்த்தேன்-அவன்தான்
யாரெனச் சிந்தை செய்தேன்
கண்ணன் திருவுருவம் -அங்ஙனே
கண்ணின் முன் நின்றதட!

7

கண்ணன் - என் காதலன் - 2

உறக்கமும் விழிப்பும்

நாத நாமக்கிரியை-ஆதி தாளம்
ரசங்கள் : பீபத்ஸம், சிருங்காரம்

நேரம் மிகுந்ததின்னும் நித்திரையின்றி-உங்கள்
நினைப்புத் தெரியவில்லை, கூத்தடிக்கிறீர்
சோரன் உறங்கிவிடும் நள்ளிரவிலே-என்ன
தூளி படுகுதடி, இவ்விடத்திலே
ஊரை யெழுப்பிவிட நிச்சயங் கொண்டீர்-அன்னை
ஒருத்தியுண் டென்பதையும் மறந்து விட்டீர்
சாரம் மிகுந்ததென்று வார்த்தை சொல்கிறீர், -மிகச்
சலிப்புக் தருகுதடி சகிப் பெண்களே!

1

நானும் பல தினங்கள் பொறுத்திருந்தேன்-இது
நாளுக்கு நாளதிக மாகிவிட்டதே
கூனொருவன் வந்திந் நாணி பின்னலைக்
கொண்டை மலர்சிதற நின்றுழுத்ததும்,
ஆணைமதம் பிடத்தில் வஞ்சி யம்மையின்
அருகினிலோட இவள் மூர்ச்சை யுற்றதும்
பானையில் வெண்ணெய் முற்றும் தின்றுவிட்டதால்
பாங்கி யுரோகிணிக்கு நோவு கண்டதும்

2

பத்தினி யாளையொரு பண்ணை வெளியில்
பத்துச் சிறுவர் வந்து முத்தமிட்டதும்,
நத்தி மகளினுக்கோர் சோதிடன் வந்து
நாற்ப தரசர் தம்மை வாக்களித்ததும்
கொத்துக் கனல்விழியக் கோவினிப் பெண்ணைக்
கொங்கத்து மூளிகண்டு கொக்கரித்ததும்,
வித்தைப் பெயருடைய வீணியவளும்
மேற்குத்திசை மொழிகள் கற்று வந்ததும்

3

எத்தனை பொய்களட! என்ன கதைகள்!
என்னை உறக்கமின்றி இன்னல் செய்கிறீர்!

சத்தமிடுங் குழல்கள் வீணைக ளெல்லாம்
 தாளங்க ளோடுகட்டி மூடிவைத் தங்கே
 மெத்த வெளிச்ச மின்றி ஒற்றை விளக்கை
 மேற்குச் சுவரருகில் வைத்ததன் பின்னர்
 நித்திரை கொள்ள எனைத் தனியில் விட்டே
 நீங்களெல் லோருமுங்கள் வீடு செல்லுவீர்.

4

(பாங்கியர் போன பின்பு தனியிருந்து சொல்லுதல்)
 கண்கள் உறங்கவொரு காரண முண்டோ,
 கண்ணனை இன்றிரவு காண்பதன் முன்னே?
 பெண்களெல் லோருமவர் வீடு சென்றிட்டார்
 பிரிய மிகுந்த கண்ணன் காத்திருக்கின்றான்.
 வெண்கல வாணிகரின் வீதி முனையில்
 வேலிப் புறத்திலெனைக் காணடி யென்றான்
 கண்கள் உறங்கலெனும் காரிய முண்டோ,
 கண்ணனைக் கையிரண்டுங் கட்டலின்றியே?

5

கண்ணன் - என் காந்தன்

வராளி-தில்ர ஏக தாளம்
 சிருங்கார ரசம்

கனிகள் கொண்டுதரும்-கண்ணன்
 கற்கண்டு போலினிதாய்
 பனிபெய் சந்தனமும்-பின்னும்
 பல்வகை அத்தர்களும்
 குனியும் வாண்முகத்தான்-கண்ணன்
 குலவி நெற்றியிலே
 இனிய பொட்டிடவே-வண்ணம்
 இயன்ற சவ்வாதும்
 கொண்டை முடிப்பதற்கே-மணங்
 கூடு தயிலங்களும்
 வண்டு விழியினுக்கே-கண்ணன்
 மையுங் கொண்டு தரும்

1

தண்டைப் பதங்களுக்கே-செம்மை
சார்த்துசெம் பஞ்சு தரும்
பெண்டிர் தமக்கெலாம்-கண்ணன்
பேசருந் தெய்வமடி!

2

குங்குமங் கொண்டு வரும்-கண்ணன்
குழைத்து மார்பெழுத
சங்கையி லாதபணம்-தந்தே
தழுவி மையல் செய்யும்
பங்கமொன் றில்லாமல்-முகம்
பார்த்திருந் தாற்போதும்
மங்கள மாகுமட!-பின்னோர்
வருத்த மில்லையடி.

3

கண்ணம்மா என் காதலி - 1

(காட்சி வியப்பு)

செஞ்சுருட்டி-ஏகதாளம்
ரசங்கள்-சிருங்காரம், அற்புதம்

சுட்டும் விழிச்சுடர் தான்-கண்ணம்மா!
சூரிய சந்திரரோ?
வட்டக் கரியவிழி,-கண்ணம்மா!
வானக் கருமை கொல்லோ?
பட்டுக் கருநீலப்-புடவை
பதித்த நல் வயிரம்
நட்ட நடு நிசியில்-தெரியும்
நக்சுத் திரங் களட!

1

சோலை மலரொளியோ-உனது
சந்தரப் புன்னகை தான்?
நீலக் கடலலையே-உனது
நெஞ்சி லலைக ளட!
கோலக் குயிலோசை-உனது
குரலி னிமை யட!

வாலைக் குமரி யட-கண்ணம்மா!

மருவக் காதல் கொண்டேன்.

2

சாத்திரம் பேசு கிறாய்-கண்ணம்மா!

சாத்திர மேதுக் கடி!

ஆத்திரங் கொண்டவர்க்கே-கண்ணம்மா!

சாத்திர முண்டோ டி!

மூத்தவர் சம்மதியில்-வதுவை

முறைகள் பின்பு செய்வோம்

காத்திருப் பேனோடி?-இதுபார்

கன்னத்து முத்த மொன்று

3

கண்ணம்மா என் காதல் - 2

(பின்னே வந்து நின்று கண் மறைத்தல்)

நாத நாமக்கிரியை-ஆதிதாளம்

சிருங்கார ரசம்

மாலைப் பொழுதிலொரு மேடை மிசையே

வானையும் கடலையும் நோக்கி யிருந்தேன்;

மூலைக் கடலினையவ் வான வளையம்

முத்தமிட் டேதமுவி முகிழ்த்தல் கண்டேன்;

நீல நெருக்கிடையில் நெஞ்சு செலுத்தி,

நேரங் கழிவ திலும் நினைப்பின்றியே

சாலப் பலபலநற் பகற் கனவில்

தன்னை மறந்தலயந் தன்னில் இருந்தேன்.

1

ஆங்கப் பொழுதிலேன் பின்பு றத்திலே,

ஆள்வந்து நின்றெனது கண்மறைக்கவே

பாங்கினிற் கையிரண்டுந் தீண்டி யறிந்தேன்,

பட்டுடை வீசுகமழ் தன்னி லறிந்தேன்.

ஓங்கிவரு முவகை யூற்றி லறிந்தேன்

ஓட்டுமி ரண்டுளத்தின் தட்டி லறிந்தேன்

“வாங்கி விட்டிகையை யேடி கண்ணம்மா

மாய மெவரிடத்தில்?” என்று மொழிந்தேன்.

2

சிரித்த ஒலியிலவள் கைவி லக்கியே
 திருமித் தழுவி “என்ன செய்தி சொல்” என்றேன்;
 “நெரித்த திரைக்கடலில் என்ன கண்டிட்டாய்?
 நீல விசும்பினிடை என்ன கண்டிட்டாய்?
 திரித்த நுரையினிடை என்ன கண்டிட்டாய்?
 சின்னக் குமிழிகளில் என்ன கண்டிட்டாய்?
 பிரித்துப் பிரித்துநிதம் மேகம் அளந்தே
 பெற்ற நலங்கள் என்ன? பேசுதி” என்றாள்.

3

“நெரித்த திரைக்கடலில் நின்முகங் கண்டேன்;
 நீல விசும்பினிடை நின்முகங் கண்டேன்;
 திரித்த நுரையினிடை நின்முகங் கண்டேன்;
 சின்னக் குமிழிகளில் நின்முகங் கண்டேன்;
 பிரித்துப் பிரிந்துநிதம் மேகம் அளந்தே
 பெற்றதுன் முகமன்றிப் பிறிதொன்றில்லை;
 சிரித்த ஒலியினிலுன் கைவி லக்கியே,
 திருமித் தழுவியதில் நின்முகங் கண்டேன்”

4

கண்ணம்மா - என் காதல் - 3 (முகத்திரை களைதல்)

நாத நாமக்கிரியை - ஆதி தாளம்
 சிருங்கார ரசம்

தில்லித் துருக்கர் செய்த வழக்கமடி - பெண்கள்
 திரையிட்டு முகமலர் மறைத்து வைத்தல்;
 வல்லி யிடையினையும் ஓங்கி முன்னிற்கும் - இந்த
 மார்பையும் மூடுவது சாத்திரங் கண்டாய்;
 வல்லி யிடையினையும் மார்பி ரண்டையும் - துணி
 மறைத்தத னாலழகு மறைந்த தில்லை;
 சொல்லித் தெரிவ தில்லை, மன்மதக்கலை - முகச்
 சோதி மறைத்துமொரு காதலிங் குண்டோ?

1

ஆரியர் முன்னெறிகள் மேன்மையென்கிறாய் - பண்டை
 ஆரியப் பெண்களுக்குத் திரைகள் உண்டோ?

ஓரிரு முறைகண்டு பழகியபின்-வெறும்
 ஒப்புக்குக் காட்டுவதிந் நாண மென்னடி
 யாரிருந் தென்னை யிங்கு தடுத்திடுவார்-வலு
 வாக முகத்திரையை அகற்றி விட்டால்?
 காரிய மில்லையடி வீண்ப சப்பிலே -கனி
 கண்டவன் தோலுரிக்கக் காத்தி ருப்பேனோ?

2

கண்ணம்மா - என் காதல் - 4

(நாணிக் கண் புதைத்தல்)

நாத நாமக்கிரியை-ஆதி தாளம்
 சிருங்கார ரசம்

மன்னர் குலத்தினிடைப் பிறந்தவளை-இவன்
 மருவ நிகழ்ந்ததென்று நாண முற்றதோ?
 சின்னஞ்சிறு குழந்தை யென்ற கருத்தோ?-இங்கு
 செய்யத் தகாதசெய்கை செய்தவ ருண்டோ?
 வன்ன முகத்திரையைக் களைந்தி டென்றேன்-நின்றன்
 மதங்கண்டு துகிலினை வலிதுரிந்தேன்
 என்ன கருத்திலடி கண்புதைக்கிறாய்?-எனக்
 கெண்ணப் படுவதில்லை யேடி கண்ணம்மா!

1

கன்னி வயதிலுனைக் கண்டதில்லையோ?-கன்னங்
 கன்றிச் சிவக்க முத்தமிட்ட தில்லையோ
 அன்னிய மாகநம்முள் எண்ணுவதில்லை-இரண்
 டாவியுமொன் றாகுமெனக் கொண்ட தில்லையோ?
 பன்னிப் பலவுரைகள் சொல்லுவதென்னே? துகில்
 பறித்தவன் கைபறிக்கப் பயங்கொள்வனோ?
 என்னைப் புறமெனவுங் கருதுவதோ-கண்கள்
 இரண்டினில் ஒன்றையொன்று கண்டு வெள்குமோ?

2

நாட்டினிற் பெண்களுக்கு நாயகர் சொல்லும்-சுவை
 நைந்த பழங்கதைகள் நானுரைப்பதோ?
 பாட்டுஞ் சுதியு மொன்று கலந்திடுங்கால்-தம்முள்
 பன்ன உபசரணை பேசுவ துண்டோ?

நீட்டுங் கதிர்களொடு நிலவு வந்தே-விண்ணை
 நின்று புகழ்ந்து விட்டுப் பின்மருவுமோ?
 மூட்டும் விறகினையச் சோதி கவ்வுங்கால்-அவை
 முன்னுப சாரவகை மொழிந்திடுமோ? 3

சாத்திரக்காரரிடம் கேட்டு வந்திட்டேன்-அவர்
 சாத்திரஞ் சொல்லியதை நினக்குரைப்பேன்
 நேற்று முன்னாளில் வந்த உறவன்றடி-மிக
 நெடும்பண்டைக் காலமுதற் சேர்ந்து வந்ததாம்
 போற்றுமி ராமனென முன்புதித்தனை-அங்கு
 பொன்மிதிலைக் கரசன் பூமடந்தை நான்!
 ஊற்றமு தென்னவொரு வேய்ங்குழல் கொண்டோன்-கண்ணன்
 உருவம் நினக்கமையப் பார்த்தன் அங்குநான். 4

முன்னை மிகப்பழமை இரணியனாம்-எந்தை
 மூர்க்கந் தவிர்க்க வந்த நரசிங்கன் நீ
 பின்னையொர் புத்தனென நான் வளர்ந்திட்டேன்-ஒளிப்
 பெண்மை அசோதரையென்றுன்னை யெய்தினேன்
 சொன்னவர் சாத்திரத்தில்மிக வல்லர்காண்-அவர்
 சொல்லிற் பழுதிருக்கக் காரண மில்லை;
 இன்னுங் கடைசிவரை ஒட்டிருக்குமாம்-இதில்
 எதுக்கு நாண முற்றுக் கண்புதைப்பதே? 5

கண்ணம்மா - என் காதலி - 5

(குறிப்பிடம் தவறியது)

செஞ்சுருட்டி-ஆதி தாளம்
 சிருங்கார ரசம்

தீர்த்தக் கரையினிலே-தெற்கு மூலையில்
 செண்பகத் தோட்டத்திலே,
 பார்த்திருந்தால் வருவேன்-வெண்ணிலாவே
 பாங்கியோ டென்று சொன்னாய்

வார்த்தை தவறிவிட்டாய்-அடி கண்ணம்மா!
மார்பு துடிக்கு தட!
பார்த்த விடத்திலெல்லாம்-உன்னைப்போலவே
பாவை தெரியு தட!

1

மேனி கொதிக்கு தட!-தலை சுற்றியே
வேதனை செய்கு தட!
வானி லிடத்தை யெல்லாம்-இந்த வெண்ணிலா
வந்து தழுவுது பார்!
மோனத் திருக்கு தட! இந்த வையகம்
மூழ்கித் துயிலினிலே,
நானொருவன் மட்டிலும்-பிரி வென்பதோர்
நரகத் துழுவதோ?

2

கடுமை யுடைய தட!எந்த நேரமும்
காவலுன் மாளிகையில்;
அடிமை புகுந்த பின்னும்-எண்ணும்போது நான்
அங்கு வருவதற் கில்லை;
கொடுமை பொறுக்க வில்லை-கட்டுங் காவலும்
கூடிக் கிடக்கு தங்கே;
நடுமை யரசி யவள்-எதற்காகவோ
நாணிக் குலைந்திடுவாள்.

3

கூடிப் பிரியாமலே-ஓரி ராவெலாம்
கொஞ்சிக் குலவி யங்கே
ஆடி விளை யாடியே-உன்றன் மேனியை
ஆயிரங் கோடி முறை
நாடித் தழுவி மனக்-குறை தீர்ந்து நான்
நல்ல களி யெய்தியே
பாடிப் பரவசமாய்-நிற்கவே தவம்
பண்ணிய தில்லை யடி!

4

கண்ணம்மா - என் காதலி - 6
(யோகம்)

- பாயு மொளி நீ யெனக்குப் பார்க்கும் விழி நானுனக்கு,
தோயும் மது நீ யெனக்குத் தும்பியடி நானுனக்கு;
வாயுரைக்க வருகுதில்லை வாழி நின்றன் மேன்மையெல்லாம்
தூயசுடர் வானொளியே! சூறையமுதே!கண்ணம்மா! 1
- வீணையடி நீ எனக்கு,மேவும் விரல் நானுனக்கு
பூணும் வடம் நீ யெனக்கு,புது வயிரம் நானுனக்கு;
காணுமிடந்தோறும் நின்றன் கண்ணி னொளி வீசுதடி!
மாணுடைய பேரரசே! வாழ்வு நிலையே!கண்ணம்மா! 2
- வான மழை நீ எனக்கு, வண்ண மயில் நானுனக்கு;
பான மடி நீ யெனக்கு,பாண்டமடி நானுனக்கு
ஞான வொளி வீசுதடி, நங்கை நின் றன் சோதிமுகம்,
ஊனமறு நல்லழகே! ஊறு சுவையே!கண்ணம்மா! 3
- வெண்ணிலவு நீ யெனக்கு,மேவு கடல் நானுனக்கு;
பண்ணுசுதி நீ யெனக்கு,பாட்டினிமை நானுனக்கு
எண்ணியெண்ணிப் பார்த்திடிலோர் எண்ணமிலை நின்கவைக்கே
கண்ணின் மணி போன்றவளே! கட்டியமுதே!கண்ணம்மா! 4
- வீசு கமழ் நீ யெனக்கு,விரியுமலர் நானுனக்கு
பேசுபொருள் நீ யெனக்கு,பேணுமொழி நானுனக்கு
நேசமுள்ள வான்சுடரே! நின்னழகை யேதுரைப்பேன்?
ஆசை மதுவே;கனியே அள்ளுகுவையே கண்ணம்மா! 5
- காதலடி நீ யெனக்குக் காந்தமடி நானுனக்கு
வேதமடி நீ யெனக்கு வித்தையடி நானுனக்கு;
போதமுற்ற போதினிலே பொங்கி வருந்திஞ்சுவையே!
நாதவடி வானவளே! நல்ல உயிரே, கண்ணம்மா! 6
- நல்லவுயிர் நீ யெனக்கு! நாடியடி நானுனக்கு
செல்வமடி நீ யெனக்கு,சேமநிதி நானுனக்கு
எல்லையற்ற பேரழகே!எங்கும் நிறை பொற்சுடரே!
முல்லைநிகர் புன்னகையாய்!மோதுமின்பமே கண்ணம்மா! 7

தாரையடி நீ யெனக்குத் தண்மதியம் நானுனக்கு;
 வீரமடி நீ யெனக்கு வெற்றியடி நானுனக்கு;
 தாரணியில் வானுலகில் சார்ந்திருக்கும் இன்பமெல்லாம்
 ஒருருவமாய்ச் சமைந்தாய்! உள்ளமுதமே கண்ணம்மா!

8

கண்ணம்மா - எனது குல தெய்வம்

ராகம்-புன்னாக வராளி
 பல்லவி

நின்னைச் சரணடைந்தேன்-கண்ணம்மா!
 நின்னைச் சரணடைந்தேன்!

சரணங்கள்

1. பொன்னை உயர்வைப் புகழை விரும்பிடும்
 என்னைக் கவலைகள் தின்னத் தகாதென்று (நின்னை)
2. மிடிமையும் அச்சமும் மேவியென் நெஞ்சில்
 குடிமை புகுந்தன, கொன்றவை போக்கென்று (நின்னை)
3. தன்செய லெண்ணித் தவிப்பது தீர்ந்திங்கு
 நின்செயல் செய்து நிறைவு பெறும்வணம் (நின்னை)
4. துன்ப மினியில்லைசோர்வில்லைதோற்பில்லை
 அன்பு நெறியில் அறங்கள் வளர்ந்திட (நின்னை)
5. நல்லது தீயது நாமறியோம் அன்னை!
 நல்லது நாட்டுக! தீமையை ஒட்டுக! (நின்னை)

குயில் பாட்டு

குயிலின் பாட்டு

ராகம் - சங்கராபரணம்
 ஸ்வரம்

ஏக-தாளம்

“ஸகா-ரிமா-காரீ

பாபாபாபா-மாமாமாமா

ரீகா-ரிகமா-மாமா”

சந்த பேதங்களுக்குத் தக்கபடி மாற்றிக்கொள்க.

காதல்,காதல்,காதல்,
காதல் போயிற் காதல் போயிற்
சாதல்,சாதல்,சாதல்.

(காதல்)

1. அருளே யாநல் லொளியே;
ஒளிபோ மாயின், ஒளிபோ மாயின்,
இருளே, இருளே, இருளே. (காதல்)
2. இன்பம், இன்பம், இன்பம்;
இன்பத் திற்கோ ரெல்லை காணில்,
துன்பம், துன்பம், துன்பம். (காதல்)
3. நாதம், நாதம், நாதம்;
நாதத் தேயோர் நலிவுண் டாயின்,
சேதம், சேதம், சேதம். (காதல்)
4. தாளம், தாளம், தாளம்;
தாளத் திற்கோர் தடையுண் டாயின்,
கூளம், கூளம், கூளம். (காதல்)
5. பண்ணே, பண்ணே, பண்ணே;
பண்ணிற் கேயோர் பழுதுண் டாயின்,
மண்ணே, மண்ணே, மண்ணே. (காதல்)
6. புகழே, புகழே, புகழே;
புகழக் கேயோர் புரையுண் டாயின்,
இகழே, இகழே, இகழே. (காதல்)
7. உறுதி, உறுதி, உறுதி;
உறுதிக் கேயோர் உடையுண் டாயின்,
இறுதி, இறுதி, இறுதி. (காதல்)
8. கூடல், கூடல், கூடல்;
கூடிப் பின்னே குமரன் போயின்,
வாடல், வாடல், வாடல். (காதல்)
9. குழலே, குழலே, குழலே;
குழலிற் கீறல் கூடுங் காலை,
விழலே, விழலே, விழலே. (காதல்)

குயிலின் காதற் கதை

- மோகனப் பாட்டு முடிவுபெறப் பாரெங்கும்
ஏக மவுன மியன்றதுகாண்; மற்றதிலோர்
இன்ப வெறியுந் துயரும் இணைந்தனவால்,
பின்புநான் பார்க்கப் பெடைக்குயிலஃதொன்றல்லால்
மற்றைப் பறவை மறைந்தெங்கோ போகவுமீவ் 5
- வொற்றைக் குயில் சோக முற்றுத் தலைகுனிந்து
வாடுவது கண்டேன் மரத்தருகே போய்நின்று
“பேடே! திரவியமே! பேரின்பப் பாட்டுடையாய்!
ஏழுலகம் இன்பத்தீ ஏற்றுந் திறனுடையாய்!
பீழையுனக் கெய்தியதென்? பேசாய்?” எனக்கேட்டேன். 10
- மாயக் குயிலதுதான் மானுடவர் பேச்சினிலோர்
மாயச்சொல் கூற மனந்தீயுற நின்றேன்
“காதலை வேண்டிக் கரைகின்றேன், இல்லையெனில்
சாதலை வேண்டித் தவிக்கின்றேன்” என்றதுவால்
“வானத்துப் புள்ளெல்லாம் மையலுறப் பாடுகிறாய். 15
- ஞானத்திற் புட்களிலும் நன்கு சிறந்துள்ளாய்
காதலர் நீ யெய்துஇலாக் காரணந்தான் யா”தென்றேன்.
வேதனையும் நாணும் மிகுந்த குரலினிலே
கானக் குயிலி கதைசொல்ல லாயிற்று: -
மானக் குலைவும் வருத்தமு நான் பார்க்காமல், 20
- உண்மை முழுதும் உரைத்திடுவேன் மேற்குலத்தீர்!
பெண்மைக் கிரங்கிப் பிழைபொறுத்தல் கேட்கின்றேன்
அறிவும் வடிவுங் குறுகி அவனியிலே
சிறியதொரு புள்ளாய்ச் சிறியேன் பிறந்திடினும்,
தேவர் கருணையிலோ தெய்வச் சினத்தாலோ, 25
- யாவர் மொழியும் எளிதுணரும் பேறுபெற்றேன்;
மானுடவர் நெஞ்ச வழக்கெல்லாந் தேர்ந்திட்டேன்
கானப் பறவை கலகலெனும் ஓசையிலும்,
காற்று மரங்களிடைக் காட்டும் இசைகளிலும்,
ஆற்றுநீ ரோசை அருவி யொலியினிலும், 30

- நீலப் பெருங்கடலெந் நேரமுமே தானிசைக்கும்
 ஓலத் திடையே உதிக்கும் இசையினிலும்,
 மானுடப் பெண்கள் வளருமொரு காதலினால்
 ஊனுருகப் பாடுவதில் ஊறிடுந்தேன் வாரியிலும்,
 ஏற்ற நீர்ப் பாட்டின் இசையினிலும், நெல்லிடிக்குங் 35
- கொற்றொடியார் குக்குவெனக் கொஞ்சும் ஒலியினிலும்
 கண்ண மிடிப்பார்தஞ் சுவைமிசுந்த பண்களிலும்
 பண்ணை மடவார் பழகுபல பாட்டினிலும்
 வட்டமிட்டுப் பெண்கள் வளைக்கரங்கள் தாமொலிக்கக்
 கொட்டி யிசைத்திடுமொர் கூட்டமுதப் பாட்டினிலும். 40
- வேயின் குழலோடு வீணைமுதலா மனிதர்
 வாயினிலுங் கையாலும் வாசிக்கும் பல்கருவி
 நாட்டினிலுங் காட்டினிலும் நாளெல்லாம் நன்றொலிக்கும்
 பாட்டினிலும் நெஞ்சைப் பறிகொடுத்தேன் பாவிவேன்.
 நாவும் மொழி நடுக்கமுறும் வார்த்தைகளைப் 45
- பாவிமனந் தானிறுகப் பற்றிநிற்ப தென்னேயோ?
 நெஞ்சத்தே தைக்க நெடுநோக்கு நோக்கிடுவீர்
 மஞ்சரேஎன்றன் மனநிகழ்ச்சி காணீரோ?
 காதலை வேண்டிக் கரைகின்றேன் இல்லையெனில்,
 சாதலை வேண்டித் தவிக்கின்றேன்” என்றதுவே, 50
- சின்னக் குயிலிதனைச்செப்பியவப் போழ்தினிலே,
 என்னைப் புதியதோர் இன்பச் சுரங்கவர,
 உள்ளத் திடையும் உயிரிடையும் ஆங்கந்தப்
 பிள்ளைக் குயிலினதோர் பேச்சன்றி வேற்றேறேன்
 “காதலோ காதலினிக் காதல் கிடைத்திலதேல் 55
- சாதலோ சாதல்” எனச் சாற்றுமொரு பல்லவியென்
 உள்ளமாம் வீணைதனில் உள்ளவீ டத்தனையும்
 விள்ள ஒலிப்பதலால் வேறொர் ஒலியில்லை,
 சித்தம் மயங்கித் திகைப்பொடுநான் நின்றிடவும்,
 அத்தருணத் தேபறவை யத்தனையுந் தாந்திரும்பிச் 60

சோலைக் கிளியிலெலாந் தோன்றி யொலித்தனவால்,
 நீலக் குயிலும் நெடிதுயிர்த்தாங் கிஃதுரைக்கும்
 “காதல் வழிதான் கரடுமுரடாமென்பர்
 சோதித் திருவிழியீர்! துன்பக் கடலினிலே
 நல்லுறுதி கொண்டதோர் நாவாய்போல் வந்திட்டீர்; 65

அல்லலற நும்மோ டளவளாய் நான் பெறுமீவ்
 வின்பத் தினுக்கும் இடையூறு மூண்டதுவே
 அன்பொடு நீரிங்கே அடுத்தநான் காநாளில்
 வந்தருளல் வேண்டும் மறவாதீர், மேற்குலத்தீர்!
 சிந்தை பறிகொண்டு செல்கின்றீர் வாரீரேல். 70

ஆவி தரியேன் அறிந்திடுவீர் நான்கா நாள்,
 பாவியிந்த நான்குநாள் பத்துயுகமாக் கழிப்பேன்;
 சென்று வருவீர் என் சிந்தைகொடு போகின்றீர்,
 சென்று வருவீர்” எனத் தேறாப் பெருந்துயரங்
 கொண்டு சிறுகுயிலுங் கூறி மறைந்ததுகாண். 75

காதலோ காதல்

கண்டதொரு காட்சி கனவுநன வென்றறியேன்,
 எண்ணுதலுஞ் செய்யேன் இருபதுபேய் கொண்டவன்போல்
 கண்ணும் முகமும் களியேறிக் காமனார்
 அம்பு நுனிகள் அகத்தே அமிழ்ந்திருக்க
 கொம்புக் குயிலுருவங் கோடிபல கோடியாய் 5

ஒன்றே யதுவாய் உலகமெலாந் தோற்றமுற,
 சென்றே மனைபோந்து சித்தந் தனதின்றி,
 நாளொன்று போவதற்கு நான் பட்ட பாடனைத்தும்
 தாளம் படுமோ? தறிபடுமோ? யார் படுவார்?
 நாளொன்று போயினது; நானு மெனதுயிரும். 10

நீளச் சிலைகொண்டு நின்றதொரு மன்மதனும்,
 மாயக் குயிலும்தன் மாமாயத் தீம்பாட்டும்,
 சாயைபோ லிந்திரமா சாலம்போல் வையமுமா
 மிஞ்சி நின்றோம் ஆங்கு மறுநாள் விடிந்தவுடன்,
 (வஞ்சனை நான் கூறவில்லை) மன்மதனார் விந்தையால், 15

புத்திமனஞ் சித்தம் புலனொன் றறியாமல்,
 வித்தைசெயுஞ் சூத்திரத்தின் மேவுமொரு பொம்மையென
 காலிரண்டுங் கொண்டு கடுகவுநான் சோலையிலே
 நீலிதனைக் காண வந்தேன் நீண்ட வழியினிலே
 நின்றபொருள் கண்ட நினைவில்லை சோலையிடைச் 20

சென்றுநான் பார்க்கையிலே, செஞ்ஞாயிற் றொண்கதிரால்
 பச்சைமர மெல்லாம் பளபளென என்னுளத்தின்
 இச்சை யுணர்ந்தனபோல் ஈண்டும் பறவையெலாம்
 வேறெங்கோ போயிருப்ப, வெம்மைக் கொடுங்காதல்
 மீறவெனைத் தான்புரிந்த விந்தைச் சிறுகுயிலைக் 25

காணநான் வேண்டிக் கரைகடந்த வேட்கையுடன்
 கோணமெலாஞ் சுற்றிமரக் கொம்பையெலாம் நோக்கி வந்தேன்.

குயிலும் குரங்கும்

மற்றைநாட் கண்ட மரத்தே குயிலில்லை.
 சுற்றும்முற்றும் பார்த்துத் துடித்து வருகையிலே
 வஞ்சனையே! பெண்மையே! மன்மதனாம் பொய்த்தேவே!
 நெஞ்சுகமே! தொல்விதியின் நீதியே! பாமுலகே!
 கண்ணாலே நான்கண்ட காட்சிதனை என்னுரைப்பேன்! 5

பெண்ணால் அறிவிழக்கும் பித்தரெலாங் கேண்மினோ!
 காதலினைப் போற்றுங் கவிஞரெலாங் கேண்மினோ!
 மாதரெலாங் கேண்மினோ! வல்விதியே கேளாய் நீ!
 மாயக் குயிலோ மரக்கிளையில் வீற்றிருந்தே
 பாயும் விழிநீர் பதைக்குஞ் சிறியவுடல் 10

விம்மிப் பரிந்துசொலும் வெந்துயர்ச்சொல் கொண்டதுவாய்,
 அம்மவோ! மற்றாங்கோர் ஆண்குரங்கு தன்னுடனே
 ஏதேதோ கூறி இரங்கும் நிலைகண்டேன்,
 தீதேது? நன்றேது? செய்கைத் தெளிவேது?
 அந்தக் கணமே அதையுங் குரங்கினையும் 15

சிந்தக் கருதி உடைவாளிற் கைசேர்த்தேன்.
 கொன்றுவிடு முன்னே குயிலுரைக்கும் வார்த்தைகளை

- நின்று சற்றே கேட்பதற்கென் நெஞ்சம் விரும்பிடவும்,
ஆங்கவற்றின் கண்ணில் அகப்படா வாறருகே
ஓங்கு மரத்தின்பால் ஒளிந்துநின்று கேட்கையிலே 20
- பேடைக் குயிலிதனைப் பேசியது-வானரரே!
ஈடறியா மேன்மையழ கேய்ந்தவரே! பெண்மைதான்
எப்பிறப்புக் கொண்டாலும், ஏந்தலே! நின்னழகைத்
தப்புமோ? மையல் தடுக்குந் தரமாமோ?
மண்ணிலுயிர்க் கெல்லாந் தலைவரென மானிடரே, 25
- எண்ணிநின்றார் தம்மைஎனிலொருகால் ஊர்வகுத்தல்
கோயில், அரசு குடிவகுப்புப் போன்றசில
வாயிலிலே அந்த மனிதர் உயர்வெனலாம்
மேனி யழகினிலும் விண்டுரைக்கும் வார்த்தையிலும்
கூனி யிருக்கும் கொலுநேர்த்தி தன்னிலுமே 30
- வானரர்தஞ் சாதிக்கும் மாந்தர் நிகராவாரோ?
ஆன வரையும் அவர் முயன்று பார்த்தாலும்,
பட்டுமயிர் மூடப்படாத தமதுடலை
எட்டுடையால் மூடி எதிருமக்கு வந்தாலும்,
மீசையையும் தாடியையும் விந்தைசெய்து வானரர்தம் 35
- ஆசை முகத்தினைப் போலாக்க முயன்றிடினும்
ஆடிக் குதிக்கும் அழகிலுமை நேர்வதற்கே
கூடிக் குடித்துக் குதித்தாலும், கோபுரத்தில்
ஏறத் தெரியாமல் ஏணிவைத்துச் சென்றாலும்,
வேறெத்தைச் செய்தாலும், வேகமுறப் பாய்வதிலே 40
- வானரர்போ லாவரோ? வாலுக்குப் போவதெங்கே?
ஈனமுறுங் கச்சை இதற்கு நிகராமோ?
பாகையிலே வாலிருக்கப் பாத்ததுண்டு, கந்தைபோல்;
வேகமுறத் தாவுகையில் வீசி எழுவதற்கே
தெய்வங் கொடுத்த திருவாலைப் போலாமோ? 45
- சைவசுத்த போசனமும் சாதுரியப் பார்வைகளும்
வானரர்போற் சாதியொன்று மண்ணுலகின் மீதுளதோ?
வானரர் தம்முள்ளே மணிபோல் உமையடைந்தேன்.

- பிச்சைப் பறவைப் பிறப்பிலே தோன்றிடினும்,
நிச்சயமா முன்புரிந்த நேமத் தவங்களினால் 50
- தேவரீர் காதல்பெருஞ் சீர்த்தி கொண்டேன்; தம்மிடத்தே
ஆவலினாற் பாடுகின்றேன், ஆரியரே கேட்டருள்வீர்”
(வானரப் பேச்சினிலே மைக்குயிலி பேசியதை
யானறிந்து கொண்டுவிட்டேன், யாதோ ஒருதிறத்தால்)
நீசக்குயிலும் நெருப்புச் சுவைக்குரலில் 55
- ஆசை ததும்பி அமுதூறப் பாடியதே:
காதல் காதல் காதல்
காதல் போயிற் காதல் போயிற்
சாதல் சாதல் சாதல் முதலியன (குயிலின் பாட்டு)
- காட்டில் விலங்கறியும் கைக்குழந்தை தானறியும்,
பாட்டின் சுவையதனைப் பாம்பறியும் என்றுரைப்பார்.
வற்ற ற்குரங்கு மதிமயங்கிக் கள்ளினிலே
முற்றும் வெறிபோல் முழுவெறிகொண் டாங்ஙனனே 60
- தாவிக் குதிப்பதுவுந் தாளங்கள் போடுவதும்
“ஆவி யருகுதடி, ஆஹா ஹா!” என்பதுவும்,
கண்ணைச் சிமிட்டுவதும், காலாலுங் கையாலும்
மண்ணைப் பிறாண்டியெங்கும் வாரியிறைப்பதுவும்,
“ஆசைக் குயிலே! அரும் பொருளே! தெய்வதமே! 65
- பேச முடியாப் பெருங்காதல் கொண்டுவிட்டேன்,
காதலில்லை யானாற் கணத்திலே சாதலென்றாய்
காதலினாற் சாகுங் கதியினிலே என்னை வைத்தாய்,
எப்பொழுது நின்னை இனிப்பிரிவ தாற்றகிலேன்,
இப்பொழுதே நின்னைமுத்த மிட்டுக் களியுறுவேன்” 70
- என்றுபல பேசுவதும் என்னுயிரைப் புண்செயவே,
கொன்றுவிட எண்ணிக் குரங்கின்மேல் வீசினேன்
கைவானை யாங்கே: கனவோ? நனவுகொலோ?
தெய்வ வலியோ? சிறுகுரங்கென் வாளுக்குத்
தப்பி முகஞ்சுளித்துத் தாயியொளிந்திடவும், 75

ஒப்பிலா மாயத் தொருகுயிலுந் தான்மறைய,
 சோலைப் பறவை தொகைதொகையாத் தாமொலிக்க
 மேலைச் செயலறியா வெள்ளறிவிற் பேதையேன்
 தட்டுத் தடுமாறிச் சார்பனைத்துந் தேடியுமே
 குட்டிப் பிசாசுக் குயிலையெங்கும் காணவில்லை.

80

இருளும் ஒளியும்

வான நடுவினிலே மாட்சியற ஞாயிறுதான்
 மோனவொளி சூழ்ந்திடவும் மொய்ம்பிற் கொலுவிருந்தான்.
 மெய்யெல்லாஞ் சோர்வு விழியில் மயக்கமுற,
 உய்யும் வழியுணரா துள்ளம் பதைபதைக்க,
 நாணுந் துயரும் நலிவுறுத்த நான்மீண்டு

5

பேணுமனை வந்தேன் பிரக்கினைபோய் வீழ்ந்துவிட்டேன்,
 மாலையிலே மூர்ச்சைநிலை மாறித் தெளிவடைந்தேன்;
 நாலுபுறமுமெனை நண்பர் வந்து சூழ்ந்துநின்றார்.
 “ஏனடா மூர்ச்சையுற்றாய்? எங்குசென்றாய்? ஏதுசெய்தாய்?
 வானம் வெளிறுமுன்னே வைகறையி லேதனித்துச்

10

சென்றனை என்கின்றாரச் செய்தி என்னே? ஊணினிற்
 நின்றதென்னே?” என்று நெரித்துவிட்டார் கேள்விகளை
 இன்னார்க் கிதுசொல்வ தென்று தெரியாமல்
 “என்னாற் பலவுரைத்தல் இப்பொழுது கூடாதாம்.
 நாளை வருவீரேல் நடந்ததெலாஞ் சொல்வேன் இவ்

15

வேளை எனைத்தனியே விட்டகல்வீர்” என்றுரைத்தேன்.
 நண்பரெல்லாஞ் சென்றுவிட்டார்; நைந்து நின்றதாயார் தாம்
 உண்பதற்குப் புண்டம் உதவிநல்ல பால்கொணர்ந்தார்
 சற்று விடாய் தீர்ந்து தனியே படுத்திருந்தேன்;
 முற்றும் மறந்து முழுத்துயிலில் ஆழ்ந்து விட்டேன்.

20

பண்டு நடந்ததனைப் பாடுகின்ற இப்பொழுதும்,
 மண்டு துயரெனது மார்பையெலாங் கவ்வவதே!
 ஓடித் தவறி உடைவனவாம் சொற்களெல்லாம்
 கூடி மதியிற் குவிந்திடாமம் செய்தியெலாம்
 நாசக் கதையை நடுவே நிறுத்திவிட்டுப்

25

பேசு மிடைப்பொருளின் பின்னே மதிபோக்கி
 கற்பனையும் வர்ணனையுங் காட்டிக் கதைவளர்க்கும்
 விற்பனர்தஞ் செய்கை விதமுந் தெரிகிலன்யான்
 மேலைக் கதையுரைக்க வெள்கிக் குலையுமனம்
 காலைக் கதிரழுகின் கற்பனைகள் பாடுகிறேன். 30

தங்க முருக்கித் தழல்குறைத்துத் தேனாக்கி
 எங்கும் பரப்பியதோர் இங்கிதமோ? வான்வெளியைச்
 சோதி கவர்ந்து சுடர்மயமாம் விந்தையினை
 ஒதிப் புகழ்வார் உவமையொன்று காண்பாரோ?
 கண்ணையினி தென்றுரைப்பர்: கண்ணுக்குக் கண்ணாகி 35

விண்ணை அளக்குமொளி மேம்படுமோர் இன்பமன்றோ?
 மூலத் தனிப்பொருளை மோனத்தே சிந்தை செய்யும்
 மேலவரும் அஃதோர் விரியுமொளி என்பாரேல்
 நல்லொளிக்கு வேறுபொருள் ஞாலமிசை யொப்புளதோ?
 புல்லை நகையுறுத்திப் பூவை வியப்பாக்கி 40

மண்ணைத் தெளிவாக்கி, நீரில் மலர்ச்சி தந்து
 விண்ணை வெளியாக்கி விந்தைசெயுஞ் சோதியினைக்
 காலைப் பொழுதினிலே கண்விழித்து நான்தொழுதேன்.
 நாலு புறத்துமுயிர் நாதங்க ளோங்கிடவும்,
 இன்பக் களியில் இயங்கும் புவிகண்டேன், 45
 துன்பக் கதையின் தொடருரைப்பேன், கேள்ரோ!

குயிலும் மாடும்

காலைத் துயிலெழுந்து, காலிரண்டு முன்போலே
 சோலைக் கிழுத்திட, நான் சொந்தவுணர் வில்லாமே
 சோலையினில் வந்துநின்று, சுற்றுமுற்றுந் தேடினேன்.
 கோலப் பறவைகளின் கூட்டமெலாங் காணவில்லை
 மூலையிலோர் மாமரத்தின் மோட்டுக் கிளையினிலே 5

நீலக் குயிலிருந்து நீண்டகதை சொல்லுவதும்,
 கீழே யிருந்தோர் கிழக்காளை மாடதனை
 ஆழ மதியுடனே ஆவலுறக் கேட்பதுவும்

- கண்டேன், வெகுண்டேன், கலக்கமுற்றேன் நெஞ்சிலனல்
கொண்டேன், குமைந்தேன், குமுறினேன், மெய்வெயர்த்தேன் 10
- கொல்லவாள் வீசல் குறித்தேன். இப் பொய்ப்பறவை
சொல்லுமொழி கேட்டதன்பின் 'கொல்லுதலே சூழ்ச்சி'யென
முன்போல் மறைந்துநின்றேன்; மோகப் பழங்கதையைப்
பொன்போற் குரலும் புதுமின்போல் வார்த்தைகளும்
கொண்டு குயிலாங்கே கூறுவதாம் - நந்தியே, 15
- பெண்டிர் மனத்தைப் பிடித்திழுக்கும் காந்தமே!
காமனே! மாடாகக் காட்சிதரும் மூர்த்தியே!
பூமியிலே மாடுபோற் பொற்புடைய சாதியுண்டோ?
மாணுடருந் தம்முள் வலிமிகுந்த மைந்தர் தமை
மேனியுறுங் காளையென்று மேம்பா றுறப்புசுழ்வார். 20
- காளயர்தம் முள்ளே கனமிகுந்தீர், ஆரியரே!
நீள முகமும் நிமிர்ந்திருக்குங் கொம்புகளும்,
பஞ்சுப் பொதிபோல் படர்ந்த திருவடிவும்,
மிஞ்சுப் புறச்சமையும் வீரத் திருவாலும்,
வானத் திடிபோல 'மா'வென் றுறுமுவுதும், 25
- ஈனப் பறவை முதுகின்மிசை ஏறிவிட்டால்
வாலைக் குழைத்து வளைத்தடிக்கும் நேர்மையும், பல்
காலம்நான் கண்டு கடுமோக மெய்திவிட்டேன்.
பார வடிவும் பயிலு முடல்வலியும்
தீர நடையும் சிறப்புமே இல்லாத 30
- சல்லித் துளிப்பறவைச் சாதியிலே நான் பிறந்தேன்.
அல்லும் பகலுநிதம் அற்ப வயிற்றினுக்கே
காடெல்லாஞ் சுற்றிவந்து காற்றிலே எற்றுண்டு,
மூட மனிதர் முடைவயிற்றுக் கோருணவாம்
சின்னக் குயிலின் சிறுகலத்தி லேதோன்றி 35
- என்னபயன் பெற்றேன்? எனைப்போலோர் பாவியுண்டோ?
சேற்றிலே தாமரையும் சீமுடைய மீன்வயிற்றில்
போற்றுமொளி முத்தும் புறப்படுதல் கேட்டிலிரோ?
நீசப் பிறப்பொருவர் நெஞ்சிலே தோன்றிவரும்
ஆசை தடுக்கவல்ல தாகுமோ? காமனுக்கே 40

சாதிப் பிறப்புத் தராதரங்கள் தோன்றிடுமோ?
 வாதித்துப் பேச்சை வளர்த்தோர் பயனுமில்லை.
 மூட மதியாலோ, முன்னைத் தவத்தாலோ,
 ஆடவர்தம் முள்ளே அடியாளுமைத் தெரிந்தேன்!
 மானுடராம் பேய்கள் வயிற்றுக்குச் சோறிடவும் 45

கூனர்தமை ஊர்களிலே கொண்டு விடுவதற்கும்
 தெய்வமென நீருதவி செய்தபின்னர், மேனிவிடாய்
 எய்தி யிருக்கு மிடையினிலே, பாவிவேன்
 வந்துமது காதில் மதுரவிசை பாடுவேன்
 வந்து முதுகில் ஒதுங்கிப் படுத்திருப்பேன், 50

வாலிலடி பட்டு மனமகிழ்வேன், 'மா'வென்றே
 ஒலிடுநும் பேரொலியோ டொன்றுபடக் கத்துவேன்;
 மேனியிலே உண்ணிகளை மேவாது கொன்றிடுவேன்,
 காளிடையே சுற்றிக் கழனியெல்லாம் மேய்ந்து நீர்
 மிக்கவுண வுண்டுவாய் மென்றசைதான் போடுகையில் 55

பக்கத் திருந்து பலகதைகள் சொல்லிடுவேன்.
 காளை யெருதரே! காட்டிலுயர் வீரரே!
 தானைச் சரணடைந்தேன் தையலெனைக் காத்தருள்வீர்.
 காதலுற்று வாடுகின்றேன் காதலுற்ற செய்தியினை
 மாத ருரைத்தல் வழக்கமில்லை என்றறிவேன். 60

ஆனாலும் என்போல் அபூர்வமாய் காதல்கொண்டால்,
 தானா வுரைத்தலன்றிச் சாரும் வழியுளதோ?
 ஒத்த குலத்தவர்பால் உண்டாகும் வெட்கமெலாம்
 இத்தரையில் மேலோர்முன் ஏழையர்க்கு நாணமுண்டோ?
 தேவர் முன்னே அன்புரைக்கச் சிந்தை வெட்கங் கொள்வதுண்டோ?

காவலர்க்குத் தங்குறைகள் காட்டாரோ கீழடியார்?
 ஆசைதான் வெட்கம் அறியுமோ?" என்றுபல
 நேசவுரை கூறி நெடிதுயிர்த்துப் பொய்க்குயிலி
 பண்டுபோ லேதனது பாழடைந்த பொய்ப்பாட்டை
 எண்டிசையும் இன்பக் களியேறப் பாடியதே. 70

காதல், காதல், காதல்;
 காதல் போயிற் காதல் போயிற்,
 சாதல், சாதல், சாதல் முதலியன (குயிலின் பாட்டு)

பாட்டு முடியும்வரை பாரறியேன் விண்ணறியேன்;
 கோட்டுப் பெருமரங்கள் கூடிநின்ற காவறியேன்;
 தன்னை யறியேன் தனைப்போல் எருதறியேன்;
 பொன்னை நிகர்த்தகுரல் பொங்கிவரும் இன்பமொன்றே
 கண்டேன், படைப்புக் கடவுளே! நான்முகனே! 75

பண்டே யுலகு படைத்தனை நீ என்கின்றார்
 நீரைப் படைத்து நிலத்தைத் திரட்டிவைத்தாய்
 நீரைப் பழைய நெருப்பிற் குளிர்வித்தாய்,
 காற்றைமுன்னே ஊதினாய் காணரிய வானவெளி
 தோற்றுவித்தாய்,நின்றன் தொழில் வலிமையாரறிவார்? 80

உள்ளந்தான் கவ்வ ஒருசிறிதுங் கூடாத
 கொள்ளைப் பெரியவுருக் கொண்ட பலகோடி
 வட்ட வருளைகள் போல் வானத்தில் அண்டங்கள்
 எட்ட நிரப்பியவை எப்போதும் ஒட்டுகின்றாய்;
 எல்லா மசைவில் இருப்பதற்கே சக்திகளைப் 85

பொல்லாப் பிரமாபுகுத்தி விட்டாய், அம்மாவோ!
 காலம் படைத்தாய், கடப்பதிலாத் திக்கமைத்தாய்;
 ஞாலம் பலவினிலும் நாடோறுந் தாம்பிறந்து
 தோன்றி மறையும் தொடர்பாப் பல அனந்தம்;
 சான்ற உயிர்கள் சமைத்துவிட்டாய் நான் முகனே! 90

சால மிகப்பெரிய சாதனைகாண் இஃதெல்லாம்!
 தாலமிசை நின்றன் சமர்த்துரைக்க வல்லார் யார்?
 ஆனாலும் நின்றன் அதிசயங்கள் யாவினுமே,
 கானா முதம் படைத்த காட்சிமிக விந்தையடா!
 காட்டுநெடு வானம், கடலெல்லாம் விந்தையெனில் 95

பாட்டினைப்போல் ஆச்சரியம் பாரின்மிசை இல்லையடா!
 பூதங்க ளொத்துப் புதுமைதரல் விந்தையெனில்
 நாதங்கள் சேரும் நயத்தினுக்கு நேராமோ?

ஆசைதருங் கோடி அதிசயங்கள் கண்டதிலே,
ஓசைதரும் இன்பம் உவமையிலா இன்பமன்றோ! 100

செத்தைக் குயில்புரிந்த தெய்விகத்தீம் பாட்டெனுமோர்
வித்தை முடிந்தவுடன், மீட்டுமறி வெய்திநான்
கையினில் வாளெடுத்துக் காணையின்மேல் வீசினேன்
மெய்யிற் படுமுன் விரைந்ததுதான் ஓடிவிட,
வன்னக் குயில் மறைய, மற்றைப் பறவையெலாம் 105

முன்னைப்போற் கொம்பு முனைகளிலே வந்தொலிக்க,
நாணமில்லாக் காதல்கொண்ட நானுஞ் சிறுகுயிலை
வீணிலே, தேடியபின், வீடுவந்து சேர்ந்துவிட்டேன்.
எண்ணியெண்ணிப் பார்த்தேன் எதுவும் விளங்கவில்லை;
கண்ணிலே நீர்த்தும்பக் கானக் குயிலெனக்கே 110

காதற் கதையுரைத்து நெஞ்சங் கரைத்ததையும்,
பேதைநா என்கு பெரியமயல் கொண்டதையும்,
இன்பக் கதையின் இடையே தடையாகப்
புன்பறவை யெல்லாம் புகுந்த வியப்பினையும்
ஓன்றைப் பொருள்செய்யா உள்ளத்தைக் காமவனல் 115

தின்றெனது சித்தம் திகைப்புறவே செய்ததையும்,
சொற்றைக் குரங்கும் தொழுமாடும் வந்தெனக்கு
முற்றும் வயிரிகளா மூண்ட கொடுமையையும்,
இத்தனைகோ லத்தினுக்கும் யான்வேட்கை தீராமல்
பித்தம் பிடித்த பெரிய கொடுமையையும் 120

எண்ணியெண்ணிப் பார்த்தேன் எதுவும் விளங்கவில்லை
கண்ணிரெண்டும் மூடக் கடுந்துயிலில் ஆழ்ந்துவிட்டேன்

நான்காம் நாள்

நான்காம்நாள் என்னை நயவஞ் சனைபுரிந்து
வான்காதல் காட்டி மயக்கிச் சதிசெய்த
பொய்ம்மைக் குயிலென்னைப் போந்திடவே கூறியநாள்
மெய்ம்மை யறிவிழந்தேன் வீட்டிலே மாடமிசை
சித்தந் திகைப்புற்றோர் செய்கை யறியாமல். 5

- எத்துக் குயிலென்னை எய்துவித்த தாழ்ச்சியெலாம்
மீட்டும் நினைத்தங்கு வீற்றிருக்கும் போழ்தினிலே,
காட்டுத் திசையினிலென் கண்ணிரண்டும் நாடியவால்
வானத்தே ஆங்கோர் கரும்பறவை வந்திடவும்
யானதனைக் கண்டே, 'இது நமது பொய்க்குயிலோ?' 10
- என்று திகைத்தேன்: இருந்தொலைக்கே நின்றதனால்
நன்று வடிவம் துலங்கவில்லை; நாடுமனம்
ஆங்கதனை விட்டுப் பிரிவதற்கு மாகவில்லை.
ஓங்குந் திகைப்பில் உயர்மாடம் விட்டுநான்
வீதியிலே வந்துநின்றேன். மேற்றிசையில் அவ்வுருவம் 15
- சோதிக் கடலிலே தோன்றும் கரும் புள்ளியெனக்
காணுதலும், சற்றே கடுகி யருகேபோய்,
'நாணமிலாப் பொய்க்குயிலோ' என்பதனை நன்கறிவோம்
என்ற கருத்துடனே யான் விரைந்து சென்றிடுங்கால்
நின்ற பறவையும்தான் நேராகப் போனதால் 20
- யான் நின்றால் தான்நிற்கும் யான்சென்றால் தான் செல்லும்
மேனிநன்கு தோன்ற - அருகினிலே மேவாது
வானி லதுதான் வழிகாட்டிச் சென்றிடவும்
யான்நிலத்தே சென்றேன் இறுதியிலே முன்புநாம்
கூறியுள்ள மாஞ்சோலை தன்னைக் குறுகியந்த 25
- ஊரிலாப் புள்ளுமத னுள்ளே மறைந்ததுவால்.
மாஞ்சோலைக் குள்ளே மதியிலிநான் சென்றாங்கே
ஆஞ்சோதி வெள்ளம் அலையுமொரு கொம்பரின்மேல்
சின்னக் கருங்குயிலி செவ்வனே வீற்றிருந்து,
பொன்னங் குழலின் புதிய ஒலிதனிலே 30
- பண்டைப் பொய்க்காதற் பழம்பாட்டைத் தான்பாடிக்
கொண்டிருத்தல் கண்டேன் குமைந்தேன் எதிரேபோய்.
"நீசக் குயிலே, நிலையறியாப் பொய்ம்மையே,
ஆசைக் குரங்கினையும் அன்பார் எருதினையும்
எண்ணி நீ பாடும் இழிந்த புலைப்பாட்டை" 35

நண்ணியிங்கு கேட்க நடத்திலந்தாய் போலுமெனை”
 என்று சினம்பெருகி ஏதேதோ சொல்லுரைத்தேன்
 கொன்றுவிட நெஞ்சிற் குறித்தேன்; மறுபடியும்
 நெஞ்ச மிளகி நிறுத்திவிட்டேன் ஈங்கிதற்குள்,
 வஞ்சக் குயிலி மனத்தை இரும்பாக்கிக் 40

கண்ணிலே பொய்நீர் கடகடெனத் தானூற்றப்
 பண்ணிசைபோ லின்குரலாற் பாவியது கூறிடுமால்
 ஐயனே, என்னுயிரின் ஆசையே ஏழையெனை
 வையமிசை வைக்கத் திருவுளமோ? மற்றெனையே
 கொன்று விடச் சித்தமோ? கூறீர் ஒரு மொழியில்! 45

அன்றிற் சிறுபறவை ஆண்பிரிய வாழாது,
 ஞாயிறுதான் வெம்மைசெயில் நாண்மலர்க்கு வாழ்வுளதோ?
 தாயிருந்து கொன்றால் சரண்மதலைக் கொன்றுளதோ?
 தேவர் சினந்துவிட்டால், சிறுயிர்கள் என்னாகும்?
 ஆவற் பொருளே! அரசே! என் ஆரியரே! 50

சிந்தையில் நீர் என்மேற் சினங்கொண்டால் மாய்ந்திடுவேன்
 வெந்தழலில் வீழ்வேன் விலங்குகளின் வாய்ப்படுவேன்.
 குற்றம் நீர் என்மேற் கொணர்ந்ததனை யானறிவேன்.
 குற்ற நுமைக் கூறுகிலேன் குற்றமிலேன் யானம்ம!
 புன்மைக் குரங்கைப் பொதிமாட்டை நான்கண்டு 55

மென்மையுறக் காதல் விளையாடினேன் என்றீர்
 என்சொல்கேன்! எங்ஙனாய்வேன்! ஏதுசெய்கேன், ஐயனே!
 நின்சொல் மறக்க நெறியில்லை; ஆயிடினும்
 என்மேல் பிழையில்லை; யாரிதனை நம்பிடுவார்?
 நின்மேல் சுமைமுழுதும் நேராகப் போட்டுவிட்டேன், 60

வெவ்விதியே! நீ என்னை மேம்பாடுறச் செய்து
 செவ்விதினிங் கென்னை என்றன் வேந்தனொடு சேர்த்திடினும்,
 அல்லாதென் வார்த்தை அவர்சிறிதும் நம்பாமே
 புல்லாக எண்ணிப் புறக்கணித்துப் போய்விட, நான்
 அக்கணத்தே தீயில் அழிந்துவிழ நேரிடினும், 65

எக்கதிக்கும் ஆளாவேன் என்செய்கேன்? வெவ்விதியே!

குயில் தனது பூர்வ ஜன்மக் கதையுரைத்தல்

“தேவனே! என்னருமைச் செல்வமே! என்னுயிரே!
போவதன் முன்னொன்று புகல்வதனைக் கேட்டருள்வீர்!
முன்னம் ஒருநாள் முடிநீள் பொதியமலை
தன்னருகே நானும் தனியேயோர் சோலைதனில்
மாங்கிளையி லேதோ மனதிலெண்ணி வீற்றிருந்தேன். 5

ஆங்குவந்தார் ஓர் முனிவர், ஆரோ பெரியரென்று
பாதத்தில் வீழ்ந்து பரவினேன்: ஐயரெனை
ஆதரித்து வாழ்த்தி யருளினார் மற்றதன்பின்,
வேத முனிவரே மேதினியில் கீழ்ப்பறவைச்
சாதியிலே நான் பிறந்தேன், சாதிக் குயில்களைப்போல் 10

இல்லாமல் எந்தன் இயற்கை பிரிவாகி,
எல்லார் மொழியும் எனக்கு விளங்குவதேன்?
மானுடர்போற் சித்தநிலை வாய்த்திருக்குஞ் செய்தியேன்?
யானுணரச் சொல்வீர்’ என வணங்கிக் கேட்கையிலே
கூறுகின்றார் ஐயர்: ‘குயிலே! கேள் முற்பிறப்பில் 15

வீறுடைய வெந்தொழிலார் வேடர் குலத்தலைவன்
வீர முருகனெனும் வேடன் மகளாகச்
சேர வளநாட்டில் தென்புறத்தே ஓர் மலையில்
வந்து பிறந்து வளர்ந்தாய் நீ, நல்லிளமை
முந்து மழகினிலே மூன்று தமிழ் நாட்டில் 20

யாரும் நினக்கோர் இணையில்லை என்றிடவே
சீருயர நின்றாய்; செழுங்கான வேடரிலுன்
மாமன் மகனொருவன் மாடனெனும் பேர்கொண்டான்
காமன் கணைக்கிரையாய் நின்னழகைக் கண்டுருகி,
நினை மணக்க நெடுநாள் விரும்பி அவன் 25

பொன்னெ மலரைப் புதுத்தேனைக் கொண்டுனக்கு
நித்தம் கொடுத்து நினைவெல்லாம் நீயாகச்
சித்தம் வருந்துகையில் தேமொழியே நீயவனை

மாலையிட வாக்களித்தாய்; மையலினா லில்லை; அவன்
சால வருந்தல் சகிக்காமல் சொல்லிவிட்டாய். 30

ஆயிடையே, நின்றன் அழகின் பெருங்கீர்த்தி
தேயமெங்குந் தான்பரவத் தேன்மலையின் சார்பினிலோர்
வேடர்கோன், செல்வமும் நல்வீரமுமே தானுடையான்
நாடனைத்தும் அஞ்சி நடுங்குஞ் செயலுடையான்,
மொட்டை புலியனுந்தன் மூத்த மகனான 35

நெட்டைக் குரங்கனுக்கு நேரான பெண்வேண்டி,
நின்னை மணம்புரிய நிச்சயித்து, நின்னப்பன்
தன்னை யணுகி, “நின்னோர் தையலையென் பிள்ளைக்குக்
கண்ணாலஞ் செய்யும் கருத்துடையேன்” என்றிடலும்,
எண்ணாப் பெருமகிழ்ச்சி எய்தியே நின்தந்தை 40

ஆங்கே உடம்பட்டான்: ஆறிரண்டு நாட்களிலே
பாங்கா மணம்புரியத் தாமுறுதி பண்ணிவிட்டார்.
பன்னிரண்டு நாட்களிலே பாவையுனைத் தேன்மலையில்
அன்னியன்கொண்டேகிடுவான் என்னும் அதுகேட்டு,
மாடன் மனம்புகைந்து மற்றைநாள் உன்னை வந்து 45

நாடிச் சினத்துடனே நானா மொழிகூற,
நீயும் அவனிடத்தே நீண்ட கருணையினால்,
“காயுஞ் சினந்தவிர்ப்பாய் மாடா, கடுமையினால்
நெட்டைக் குரங்கனுக்குப் பெண்டாக நேர்ந்தாலும்,
கட்டுப்படி அவர்தங் காவலிற்போய் வாழ்ந்தாலும் 50

மாதமொரு மூன்றில் மருமம் சிலசெய்து
பேதம் விளைவித்துப் பின்னங்கே வந்திடுவேன்;
தாலிதனை மீட்டுமவர் தங்களிடமே கொடுத்து
நாலிரண்டு மாதத்தே நாயகான நின்றனையே
பெற்றிடுவேன்; நின்னிடத்தே பேச்சுத் தவறுவனோ? 55

மற்றிதனை நம்பிடுவாய் மாடப்பா” என்றுரைத்தாய்
காதலினா லில்லை கருணையினால் இஃதுரைத்தாய்
(மாதரசாய், வேடன் மகனான முற்பிறப்பில்,

சின்னக் குயிலியென்று செப்பிடுவார் நின்நாமம்)
பின்னரச் சிலதினங்கள் சென்றதன்பின், பெண்குயிலி, 60

நின்னொத்த தோழியரும் நீயுமொரு மாலையிலே
மின்னற் கொடிகள் விளையாடு தல்போலே
காட்டி னிடையே களித்தாடி நிற்கையிலே,
வேட்டிக் கெனவந்தான் வெல்வேந்தன் சேரமான்
தன்னருமை மைந்தன்: தனியே, துணைபிரிந்து, 65

மன்னவன்றன் மைந்தனொரு மானைத் தொடர்ந்துவரத்
தோழியரும் நீயும் தொகுத்துநின்றே ஆடுவதை
வாழியவன் கண்டுவிட்டான் மையல் கரைகடந்து
நின்னைத் தனக்காக நிச்சயித்தான்; மாது நீ
மன்னவனைக் கண்டவுடன் மாமோகங் கொண்டுவிட்டாய். 70

நின்னையவன் நோக்கினான்; நீயவனை நோக்கி நின்றாய்;
அன்னதொரு நோக்கினிலே ஆவி கலந்துவிட்டீர்,
தோழியரும் வேந்தன் சுடர்க்கோலந் தான்கண்டே
ஆழியரசன் அரும்புதல்வன் போலுமென்றே
அஞ்சி மறைந்துவிட்டார். ஆங்கவனும் நின்னிடத்தே 75

“வஞ்சித் தலைவன் மகன்யான்” எனவுரைத்து,
“வேடர் தவமகளே. விந்தை யழகுடையாய்!
ஆடவனாத் தோன்றி யதன்பயனை இன்று பெற்றேன்;
கண்டதுமே நின்மிசைநான் காதல்கொண்டேன்” என்றிசைக்க,
மண்டு பெருங்காதல் மனத்தடக்கி நீ மொழிவாய். 80

“ஐயனே! உங்கள் அரண்மனையில் ஐந்நூறு
தையலருண் டாம்; அழகில் தன்னிகரில் வாதவராம்
கல்வி தெரிந்தவராம்; கல்லுருகப் பாடுவராம்:
அன்னவரைச் சேர்ந்தே நீர் அன்புடனே வாழ்ந்திருப்பீர்,
மன்னவரை வேண்டேன் மலைக்குறவர் தம்மகன்யான்; 85

கொல்லு மடற்சிங்கம் சூழிமுயலை வேட்பதுண்டோ?
வெல்லுதிறல் மாவேந்தர் வேடருள்ளோ பெண்ணெடுப்பார்?
பத்தினியா வாழ்வதெல்லால் பார்வேந்தர் தாமெனினும்

நத்தி விலைமகளா நாங்களுக்குடி போவதில்லை,
பொன்னடியைப் போற்றுகின்றேன் போய்வருவீர் (தோழியரும்)

என்னைவிட்டுப் போயினரே, என்செய்கேன்?" என்று நீ
நெஞ்சங் கலக்கமெய்தி நிற்கையிலே, வேந்தன் மகன்
மிஞ்சு நின்றன் காதல் விழிக்குறிப்பி னாலறிந்தே,
பக்கத்தில் வந்து பளிச்சென்றுன துகன்னஞ்
செக்கச் சிவக்க முத்தமிட்டான், சினங்காட்டி 95

நீ விலகிச் சென்றாய்-நெறியேது காமியர்க்கே?
தாவி நின்னைவந்து தழுவினான் மார்பிறுக,
"நின்னையன்றி ஓர்பெண் நிலத்திலுண்டோ என்றனுக்கே
பொன்னே, ஒளிர்மணியே, புத்தமுதே, இன்பமே,
நீயே மனையாட்டி, நீயே அரசாணி, 100

நீயே துணை எனக்கு, நீயே குலதெய்வம்.
நின்னையன்றிப் பெண்ணை நினைப்பேனோ? வீணிலே
என்னை நீ ஐயுறுதல் ஏதுக்காம்? இப்பொழுதே
நின்மனைக்குச் சென்றிடுவோம்; நின்வீட்டிலுள்ளோர் பால்
என்மனத்தைச் சொல்வேன் எனது நிலையுரைப்பேன். 105

வேத நெறியில் விவாகமுனைச் செய்துகொள்வேன்
மாதரசே!" என்று வலக்கைதட்டி வாக்களித்தான்.
பூரிப்புக் கொண்டாய் புளகம் நீ எய்திவிட்டாய்.
வாரிப் பெருந்திரை போல் வந்த மகிழ்ச்சியிலே
நாணந் தவிர்த்தாய்; நனவே தவிரந்தவளாய், 110

காணத் தெவிட்டாதோர் இன்பக் கனவினிலே
சேர்ந்துவிட்டாய் மன்னன்றன் திண்டோனை நீயுவகை
ஆர்ந்து தழுவி அவனிதழில் தேன்பருகச்
'சிந்தை கொண்டாய் வேந்தன்மகன் தேனில் விழும் வண்டினைப்போல்
விந்தையறு காந்தமிசை வீழும் இரும்பினைப்போல், 115

ஆவலுடன் நின் யறத்தழுவி ஆங்குனது
கோவை யிதழ்பருகிக் கொண்டிருக்கும் வேளையிலே
சற்றுமுன்னே ஊரினின்றி தான்வந் திறங்கியவன்,

மற்றுநீ வீட்டைவிட்டு மாதருடன் காட்டினிலே
கூத்தினுக்குச் சென்றதனைக் கேட்டுக் குதூகலமாய் 120

ஆத்திரந்தான் மிஞ்சிநின்னை ஆங்கெய்திக் காணவந்தோன்
நெட்டைக் குரங்கன் நெருங்கிவந்து பார்த்துவிட்டான்.
“பட்டப் பகலிலே! பாவிமகள் செய்தியைப் பார்!
கண்ணாலங் கூட இன்னுங் கட்டி முடியவில்லை.
மண்ணாக்கிவிட்டாள் என் மானந்தொலைத்து விட்டாள்! 125

‘நிச்சிய தாம்பூலம்’ நிலையா நடந்திருக்கப்
பிச்சைச் சிறுக்கிசெய்த பேதகத்தைப் பார்த்தாயோ?
என்று மனதில் எழுகின்ற தீயுடனே
நின்று கலங்கினான் நெட்டைக் குரங்கனங்கே
மாப்பிளைதான் ஊருக்கு வந்ததையும் பெண்குயிலி 130

தோப்பிலே தானுந்தன் தோழிகளு மாச்சென்று
பாடி விளையாடும் பண்புகேட் டேகுரங்கன்
ஓடி யிருப்பதோர் உண்மையையும் மாடனிடம்
யாரோ உரைத்துவிட்டார்; ஈரிரண்டு பாய்ச்சலிலே
நீரோடும் மேனி நெருப்போடுங் கண்ணுடனே 135

மாடனங்கு வந்து நின்றான் மற்றிதனைத் தேன்மலையின்
வேடர்கோன் மைந்தன் விழிகொண்டு பார்க்கவில்லை
நெடைக் குரங்கனங்கு நீண்ட மரம்போலே
எட்டி நிற்குஞ் செய்தி இவன் பார்க்க நேரமில்லை
அன்னியனைப் பெண்குயிலி ஆர்ந்திருக்குஞ் செய்தியொன்று 140

தன்னையே இவ்விருவர் தாங்கண்டார், வேறறியார்,
மாடனதைத் தான்கண்டான், மற்றவனும் அங்ஙனமே
மாமன் வெறிகொண்டான். மற்றவனும் அவ்வாறே
காவலன்றன் மைந்தனுமக் கன்னிகையுந் தானுமங்கு
தேவசுகங் கொண்டு விழியே திறக்கவில்லை. 145

ஆவிக் கலப்பின் அழுத சுகந்தனிலே
மேவியங்கு மூடியிருந்த விழிநான்கு
ஆங்கவற்றைக் கண்டமையால் ஆவியிலே தீப்பற்றி

ஓங்கும் பொறிகள் உதிர்க்கும் விழிநான்கு
மாடனுந்தன் வாளுருவி மன்னவனைக் கொன்றிடவே 150

ஓடி வந்தான்நெட்டைக் குரங்கனும் வானோங்கி வந்தான்
வெட்டிரண்டு வீழ்ந்தன காண் வேந்தன் முதுகினிலே
சட்டெனவே மன்னவனும் தான் திரும்பி வாளுருவி
வீச்சிரண்டில் ஆங்கவரை வீழ்த்தினான்; வீழ்ந்தவர்தாம்
பேச்சிழந்தே அங்கு பிணமாகக் கிடந்துவிட்டார். 155

மன்னவனும் சோர்வெய்தி மண்மேல் விழுந்து விட்டான்,
பின்னவனை நீயும் பெருந்துயர்கொண் டேமடியில்
வாரி யெடுத்துவைத்து வாய்ப்புலம்பக் கண்ணிரண்டும்
மாரி பொழிய மனமிழந்து நிற்கையிலே
கண்ணை விழித்துனது காவலனும் கூறுகின்றான். 160

“பெண்ணே இனிநான் பிழைத்திடேன், சில கணத்தே
ஆவி துறப்பேன், அமுதோர் பயனில்லை.
சாவிலே துன்பமில்லை: தையலே இன்னமும் நாம்
பூமியிலே தோன்றிடுவோம் பொண்ணே நினைக்கண்டு
காமுறுவேன்! நின்னைக் கலந்தினிது வாழ்ந்திடுவேன்; 165

இன்னும் பிறவியுண்டு மாதரசே இன்பமுண்டு,
நின்னுடனே வாழ்வனினி நேரும் பிறப்பினிலே!”
என்று சொல்லிக் கண்மூடி, இன்பமுறு புன்னகைதான்
நின்று முகத்தே நிலவுதர, மாண்டனன் காண்.
மாடனிங்கு செய்ததோர் மாயத்தால் இப்பொழுது 170

பீடையுறு புள்வடிவம் பேதையுனக் கெய்தியது,
வாழிநின்றன் மன்னவனும் தொண்டை வளநாட்டில்
ஆழிக்கரையின் அருகேயோர் பட்டினத்தில்
மானிடனாத் தோன்றி வளருகின்றான் நின்னையொரு
கானிடத்தே காண்பான். கனிந்துநீ பாடும்நல்ல 175

பாட்டினைத்தான் கேட்பான். பழவினையின் கட்டினால்
மீட்டு நின்மேற் காதல்கொள்வான் மென்குயிலே! என்றந்தத்
தென்பொதியை மாமுனிவர் செப்பினார். ‘சாம்,

- குயிலுருவங் கொண்டேன் யான் மோமானோ மேன்மை
பயிலு மனிதவுருப் பற்றி நின்றான் எம்முள்ளே 180
- காதலிசைந் தாலுங் கடிமணந்தான் கூடாதாம்
சாதற் பொழுதிலே தார்வேந்தன் கூறியசொல்
பொய்யாய் முடியாதோ? என்றிசைத்தேன் புன்னகையில்
ஐயர் உரைப்பார்: அடி பேதாய், இப்பிறவி
தன்னிலும் நீ விந்தகிரிச் சார்பினிலோர் வேடனுக்குக் 185
- கன்னியெனத் தான் பிறந்தாய் கர்ம வசத்தினால்,
மாடன் குரங்கள் இருவருமே வன்பேயாக்
காடுமலை சுற்றி வருகையிலே கண்டுகொண்டார்
நின்னையங்கே இப்பிறப்பில் நீயும் பழமைபோல்
மன்னனையே சேர்வையென்று தாஞ்சுகூழ்ந்து மற்றவரும் 190
- நின்னைக் குயிலாக்கி நீ செல்லுந் திக்கிலெலாம்
நின்னுடனே சுற்றுசின்றார். நீயிதனைத் தேர்கிலையோ?
என்றார். “விதியே! இறந்தவர்தாம் வாழ்வாரை
நின்று துயருறுத்தல் நீதியோ? பேய்களெனைப்
பேதைப் படுத்திப் பிறப்பை மறப்புறுத்தி 195
- வாதைப் படுத்தி வருமாயில் யாதெனது
காதலனைக் காணுங்கால், காய்சினத்தால் ஏதேனும்
தீதிழைத்தால் என்செய்வேன்? தேவரே மற்றிதற்கோர்
மாற்றிலையோ? என்று மறுகி நான் கேட்கையிலே,
தேற்றமுறு மாமுனிவர் செப்புகின்றார்: - பெண்குயிலே! 200
- தொண்டைவள நாட்டிலோர் சோலையிலே வேந்தன் மகன்
கண்டுனது பாட்டில் கருத்திளகிக் காதல்கொண்டு
நேசம் மிகுதியுற்று நிற்கையிலே, பேயிரண்டும்
மோசம் மிகுந்த முழுமாய்ச் செய்கை பல
செய்துபல பொய்த்தோற்றங் காட்டித் திறல் வேந்தன் 205
- ஐயமுறச் செய்துவிடும், ஆங்கவனும் நின்றனையே
வஞ்சுகியென் ரெண்ணி மதிமருண்டு நின்மீது
வெஞ்சினந்தான் எய்திநினை விட்டுவிட நிச்சயிப்பான்.

பிந்தி விளைவதெல்லாம் பின்னே நீ கண்டு கொள்வாய்,
சந்தி ஜபம் செய்யுஞ் சமயமாய் விட்டதென்றே 210

காற்றில் மறைந்து சென்றார் மாமுனிவர் சொன்னதெல்லாம்
அப்படியே சொல்லிவிட்டேன் ஐயோ! திருவுளத்தில்
எப்படிநீர் கொள்வீரோ யானறியேன். ஆரியரே!
காத லருள்புரிவீர் காதலில்லை யென்றிடிலோ,
சாத லருளித் தமது கையால் கொன்றிடுவீர்!" 215

என்று குயிலும் எனதுகையில் வீழ்ந்தது காண்,
கொன்றுவிட மனந்தான் கொள்ளுமோ பெண்ணென்றால்
பேயுமிரங்காதோ? பேய்கள் இரக்கமின்றி
மாயமிழைத் தாலதனை மானிடனுங் கொள்ளுவதோ?
காதலிலே ஐயம் கலந்தாலும் நிற்பதுண்டோ? 220

மாதரன்பு கூறில் மனமிளகார் இங்குளரோ?
அன்புடனே யானும் அருங்குயிலைக் கைக்கொண்டு
முன்புவைத்து நோக்கியபின் மூண்டு வரும் இன்பவெறி
கொண்டதனை முத்தமிட்டேன் கோகிலத்தைக் காணவில்லை.
விண்டுரைக்க மாட்டாத விந்தையடா! விந்தையடா! 225

ஆசைக் கடலின் அமுதடா! அற்புதத்தின்
தேசமடா! பெண்மைதான் தெய்விகமாம் காட்சியடா!
பெண்ணொருத்தி அங்கு நின்றாள்; பேருவகை கொண்டுதான்
கண்ணெடுக்கா தென்னைக் கணப்பொழுது நோக்கினாள்,
சற்றே தலைகுனிந்தாள் சாமி! இவளழகை 230

எற்றே தமிழில் இசைத்திடுவேன்? கண்ணிரண்டும்
ஆளை விழுங்கும் அதிசயத்தைக் கூறுவனோ?
மீள விழியில் மிதந்த கவிதையெலாம்
சொல்லில் அகப்படுமோ? தூயசுடர் முத்தையொப்பாம்
பல்லில் கனியிதழில் பாய்ந்த நிலவினை யான் 235

என்றும் மறத்தல் இயலுமோ? பாரின்மிசை
நின்றதொரு மின்கொடிபோல் நேர்ந்தமணிப் பெண்ணரசின்
மேனி நலத்தினையும் வெட்டினையும் கட்டினையும்

தேனி னினியாள் திருத்த நிலையினையும்
மற்றவர்க்குச் சொல்ல வசமாமோ? ஓர் வார்த்தை 240

கற்றவர்க்குச் சொல்வேன் கவிதைக் கனிபிழிந்த
சாற்றினிலே, பண்கூத் தெனுமிவற்றின் சாரமெலாம்
ஏற்றி அதனோடே இன்னமுதைத் தான் கலந்து,
காதல் வெயிலிலே காயவைத்த கட்டியினால்
மாதவளின் மேனி வகுத்தான் பிரமனென்பேன். 245

பெண்ணவளைக் கண்டு பெருங்களிகொண் டாங்ஙனே
நண்ணித் தழுவி நறுங்கள் ளிதழிணையே
முத்தமிட்டு முத்தமிட்டு மோகப் பெருமயக்கில்
சித்தம் மயங்கிச் சிலபோழ் திருந்த பின்னே,
பக்கத் திருந்தமணிப் பாவையுடன் சோலையெலாம் 250

ஒக்க மறைந்திடலும், ஒஹோ! எனக்கதறி
வீழ்ந்தேன். பிறகு விழிதிறந்து பார்க்கையிலே
சூழ்ந்திருக்கும் பண்மைச் சுவடி, எழுதுகோல்,
பத்திரிகைக் கூட்டம், பழம்பாய்-வரிசையெல்லாம்
ஓத்திருக்க'நாம் வீட்டில் உள்ளோம்'எனவுணர்ந்தேன். 255

சோலை, குயில், காதல், சொன்னகதை யத்தனையும்,
மாலை யழகின் மயக்கத்தால் உள்ளத்தே
தோன்றியதோர் கற்பனையின் சூழ்ச்சியென்றே கண்டு கொண்டேன்.
ஆன்ற தமிழ்ப் புலவர், கற்பனையே யானாலும்,
வேதாந்த மாக விரித்துப் பொருளுரைக்க 260

யாதானுஞ் சற்றே இடமிருந்தாற் கூற்றோ?

தெய்வப் பாடல்கள்

நந்த லாலா

ராகம் - யதுகுல காம்போதி

தாளம் - ஆதி

காக்கைச் சிறகினிலே நந்த லாலா!-நின்தன்
கரியநிறந் தோன்று தையே நந்த லாலா!
பார்க்கும் மரங்க ளெல்லாம் நந்த லாலா!-நின்தன்
பச்சை நிறந் தோன்று தையே நந்த லாலா!
கேட்கு மொலியி லெல்லாம் நந்த லாலா!-நின்தன்
கீத மிசைக்குதடா நந்த லாலா!
தீக்குள் விரலை வைத்தால் நந்த லாலா!-நின்னைத்
தீண்டு மின்பந் தோன்று தடா நந்த லாலா!

நன்றி நவிலல்

எங்களின் இதயத் தெய்வத்தின் பிரிவை அறிந்து
எமது இவ்வத்திற்கு வந்து ஆறுதல்
கூறியவர்களுக்கும், தொலைபேசி மூலம்
வெளிநாடுகளில் இருந்தும் உள்நாட்டில்
இருந்தும் தொடர்புகொண்டு பிரிவுத்தயரில்
பங்குகொண்டோருக்கும், ஈமக்கிரியை
நிகழ்வுகளிலும் கலந்து சகல வழிகளிலும்
உதவியவர்களுக்கும் கண்ணீர் அஞ்சலிப்
பிரசுரங்கள் வெளியிட்டோர்களுக்கும் முகநூல்,
பத்திரிகைகள் மூலம் அறிவித்தல்கள்
செய்தோருக்கும் அந்தியேட்டி வீட்டுக்கிருத்திய
நிகழ்வுகளில் கலந்துகொண்டு
உதவியவர்களுக்கும் மற்றும் உற்றார்,
உறவினர்கள், நண்பர்கள் அனைவருக்கும்
பணிவன்புடன் நன்றி நவில்கின்றோம்.

குடும்பத்தினர்

 Tamilponka. Nelliady.